

Poór Péter-életútinterjú

Készítette: Csatári Bence

A beszélgetés időpontja: 2017. május 6., Budapest, Sashalom

Szerkesztett, tömörített, kiegészített, lábjegyzetelt változat.

Csatári Bence:

Művész úr, először tekintsük át azt, hogy a családja honnan származik, és milyen miliőben töltötte kisgyermekkorát!

Poór Péter:

Édesanyám, Fehér Margit felvidéki származású, de a családját kiutasították Szlovákiából, így földbirtokos nemes anyai nagyapám amennyi pénzt át tudott menekíteni, azt Budapesten fektette be egy cukorkaüzembe. Nem lett szerencséje, mert a kommunisták rövidesen elvették tőle államosítás címszó alatt. Apai ágon kun származású vagyok, nagyapám még tudott is mondani kun nyelven néhány mondatot. Apám, Poór Lajos Kiskunfélegyházán nőtt fel, de az egyetemet már Franciaországban, illetve Németországban végezte a második világháború előtt. Előbbi helyen textilmérnöki, utóbbin pedig gépészmérnöki diplomát szerzett, melynek eredményeként részt vett a nyergesújfalui Magyar Viscosa Gyár alapításában, sőt, majdnem igazgató is lett belőle. Ahhoz azonban be kellett volna lépnie a pártba, erre azonban nem volt hajlandó, így maradt főmérnök, majd főenergetikus.

Csatári Bence:

Ön már Budapesten született?

Poór Péter:

Igen, 1944. szeptember 20-án, amikor a szövetségesek már bombázták a várost. Rá egy órával, ahogy édesanyám megszült engem, találat érte azt a Margit körúti kórházat is, ahol világra jöttem, de az ottani ápolókat sikerült kimenekíteni, ennek köszönhetem én is az életemet. Mesélték, hogy a kórház helyén egy nagy bombatölcsér tátongott. A háborút követően családunk vett egy szép nagy lakást a belvárosi Akadémia utcában, ami hármastársbérlet volt: nagyszüleim, szüleim, és anyám húga is ott lakott. A kommunista pártnak aztán szüksége lett az épületre – valószínűleg a pártapparátus tette rá a kezét, hiszen a Rákosi-korszakban ebben az utcában volt a párt országos központja is –, így felajánlottak a miénk helyett egy másik lakást, ami még nagyobb volt, így költöztünk a Váci utcába. Ott összesen kilencen laktunk, de vagy 180 négyzetméteren, két hatalmas erkéllyel, egyik a Váci utcára, másik a Szarka utcára nézett.

Csatári Bence:

A családban sokan zenéltek?

Poór Péter:

Igen, tulajdonképpen mindenki játszott valamilyen hangszeren. Édesanyám tanítónő volt, ő és a húga, valamint anyai nagymamám is remekül zongoráztak és énekeltek. Apám kiválóan hegedült, autodidakta módon fejlesztette magát, és nagyon magas szintre jutott, amit annak is köszönhetett, hogy cigányprimásoknak időnként fizetett azért, hogy mutassák meg, milyen fogásokat alkalmaznak a hegedűn egy-egy dallam játszásakor. Így aztán olyan

bravúrszámokat is elő tudott adni, mint a *Pacsirta*, vagy Dvořaktól¹ a *Humoreszk*. Az egyik nagyszobát kineveztük szalonnak, ott jöttek össze esténként a családtagok zenélni, a három évvel idősebb nővérem, Poór Klári² is velük tartott. Emlékszem, egy piros fotelből figyeltem őket, mígnem egyszer – úgy öt éves lehettem – én is beszálltam énekelni. Persze ennek előzménye is volt, mert úgy tartja a családi hagyomány, hogy előbb fejeztem ki magam énekelve csecsemőkoromban, mint ahogy beszélni kezdtem. Ötévesen a *Kék nefelejcs* című népdalt adtam elő, nagyapám pedig irtó büszke volt az unokájára. A családi alkalmaknak aztán szépen lassan én is részévé váltam, olyannyira, hogy amikor nagyapám barátai eljöttek hozzánk, előttük is produkálnom kellett magam, ami persze nem esett nehezemre. Ők egyébként kifejezetten antikommunisták voltak, szidták a rendszert rendesen, és családtagjaink közül többen attól tartottak, hogy barátainkat elviszi az ÁVO. Egyikükkel ez meg is történt, de szerencsére nem tölünk hurcolták el. Mondanom sem kell, nem ugyanolyan állapotban jött ki az Andrássy út 60-ból, mint amilyenben bevitték.

Nagyapám beprotezsált a nővéremmel együtt gyermekmanökennek a Ruházati Bolt Vállalathoz, ahol könyvelőként dolgozott, miután elvették a cukorkaüzemét, így sok divatbemutatón mi mutattuk be a legújabb gyermekdivatot. Szerencsés voltam, mert olyan közismert művészekkel léphettem egy színpadra, mint Bilicsi Tivadar,³ Rátonyi Róbert,⁴ Salamon Béla,⁵ Rodolfo,⁶ a Holéczy-zenekar⁷ és Ákos Stefi,⁸ sőt hatévesen Németh Marika primadonna ölében is ültem. Néhányszor énekesként léptem fel nagyapám vállalatánál – többnyire a nővérem zongorakíséretével, de volt olyan alkalom is, amikor Benkő Laci kísért, aki akkor még szintén gyerek volt.

Csatári Bence:

Az iskolai évek alatt is sokat énekelt?

Poór Péter:

Az Irányi utcai általános iskolába jártam, ott is rendszeresen szerepeltem szólóénekléssel az ünnepélyeken. Tanáraink mondogatták is, hogy Poór Péterre büszkéek, de még büszkébbek lesznek, ha felnőtt lesz. Végül is bejött a jóslatuk. Anyukám gondosan ügyelt rá, hogy ne oda járjak iskolába, ahol ő tanít, nehogy kivételezzenek velem. Ő volt az V. kerületben a legendás Margit néni, tanítványai ódákat zengtek róla. Ezzel akkor is szembesültem, amikor egy amerikai turném során odajött hozzám egy ember, és megkérdezte, hogy van az anyukám. Én csodálkozva kérdeztem vissza, hogy miért érdeklődik, mire ő azt

¹ Antonín Leopold Dvořák (1841–1904) cseh zeneszerző, leghíresebb alkotása a 9. szimfónia, ami *Az Újvilágból* címet viseli.

² Poór Klári (1941) televíziós személyiség, a magyar televíziózás emblemikus alakja, 1968-ban és 1969-ben vezette a táncdalfesztivált. Később szerkesztő-riporterként dolgozott, ipari, kereskedelmi műsorokban, valamint helyszíni közvetítésekben vett részt. Ismert volt *Főzőcske, de okosan* című műsora, valamint *A Hét* című politikai hírműsornak is szerkesztő-riportere volt.

³ Bilicsi Tivadar (1901–1981) színművész, maradandót alkotott komikus és drámai szerepekben egyaránt, sőt táncosként, énekesként is ismert volt.

⁴ Rátonyi Róbert (1911–1992) színművész, a Fővárosi Operettszínház tagja, minden idők legnépszerűbb táncoskomikusa, író, publicista.

⁵ Salamon Béla (1885–1965) színész, színházigazgató, humorista, karcolat- és élcíró. Közmondásossá vált szólásai a mai napig ismertek: „*Ha én egyszer kinyitom a számat, ha én egyszer elkezdek beszélni*”, „*Lepsénynél még megvolt*”, „*Vigyázz Malvin, jön a kanyar*”, „*szintén zenész*”.

⁶ Rodolfo (1911–1987) bűvész, érdekes és kiváló művész.

⁷ A Holéczy-zenekar vezetője és névadója Holéczy Ákos zongora- és klarinétművész volt, aki az ötvenes-hatvanas évek fordulóján az egyik legnépszerűbb dzsessz-zenekart irányította.

⁸ Ákos Stefi (1919–2005) Holéczy Ákos dzsessz-zenész felesége, az ő keresztnevét vette fel művésznévként. Már a negyvenes évek elején elindult táncdalénekesi karrierje. A hatvanas években a beatgeneráció feltűnésével visszavonult, és több évtizedig tanította a feltörekvő nemzedékek énekeseit, másik mellett Cserháti Zsuzsát és Vikidál Gyulát.

válaszolta, hogy anyukám négy évig tanította, és nagyon jó emlékei vannak róla. Érdekes és jó érzés volt ezt Amerikában hallani.

Csatári Bence:

Ha jók az információim, gyerekkorában nemcsak énekelt, hanem hangszeren is tanult játszani.

Poór Péter:

Igen, az idős, már bottal járó Paula néni vezetett be a zongorázás rejtelseibe. Ő jött hozzánk, és a növéremet is tanította, aki nagyon szépen haladt előre a tanulmányaiban. Sajnos már tényleg nagyon öreg és beteg volt, nemsokára meg is halt. Ezután kerültünk növéremmel együtt az állami zeneiskolába, ahol egy idegbajos tanárnő foglalkozott velünk. Klári jobban bírta, én kevésbé. Emiatt felhagytam a zongorával, és elkezdtem inkább csellózni az általánosban. Ezzel viszont az volt a baj, hogy mindkét kezem gyakran begörcsölt a gyakorlás során. Apámnak az az ötlete támadt, hogy próbáljam meg a hegedűt. Vett is egy úgynevezett háromnegyedes hangszert, ami gyerekkézbe jobban illett, hiszen kisebb volt, mint a felnőtteké. Összesen hat évig zongoráztam, két évig csellóztam, és újabb hat évig hegedültem.

Csatári Bence:

Volt arra reális esély, hogy Poór Péter ne énekes legyen, hanem hangszeres előadóművész?

Poór Péter:

Igazából nem, mindig az énekesi pálya vonzott a leginkább. A hangszeres tanulmányaim azonban arra nagyon hasznosnak bizonyultak ahhoz, hogy képes legyek a zenét hallás után lekottázni. Ennek sokszor konkrétan is hasznát vettem, például amikor 1968-ban az ausztriai Gmundenben megrendezett Sláger Európa Kupán Koncz Zsuzsával⁹ és Zalatnay Saroltával¹⁰ hárman vettünk részt, mi képviseltük Magyarországot – itt országok és nem egyes előadók versengtek egymással, tehát az országonkénti három énekes összpontszáma számított –, és amikor továbbjutottunk, bajba kerültem, mert nem volt több hangszerelt dalom. Koncz Zsuzsa ilyen szempontból jól fel volt készülve, ő hozott magával egy csomó kottát, míg Zalatnay Cininek sebtében segített Frenreisz Karesz,¹¹ akivel együtt jártak, és aki akkor éppen az NDK-ban turnézott, és gyorsan átruccant hozzánk. Nekem viszont magamnak kellett ezt a problémát megoldanom, így gyorsan nekiláttam, hogy megírjam a partitúrát és kiírjam az egyes hangszerek szólamait egy huszonegy tagú zenekarnak. Bánki László,¹² a televízió zenei szerkesztője egy kicsit besegített, de lényegében én csináltam az egészet. Nagyon tartottam attól, hogy miként sül majd ez el, de hála Istennek nem lett belőle baj, a zenekar gond nélkül

---

⁹ Koncz Zsuzsa (1946) a három magyar beatlány egyike, Kossuth- és Liszt Ferenc-díjas előadóművész, énekesnő. A magyar beat, pop és rockzene egyik meghatározó egyénisége.

¹⁰ Zalatnay Sarolta (1947) a három beatlány egyike, az 1967-es és 1971-es táncdalfesztivál és az akkori jugoszláviai Splitben 1972-ben megrendezett táncdalfesztivál győztese. Készített angol nyelvű nagylemezt is 1973-ban.

¹¹ Frenreisz Károly (1946) Kossuth-díjas rockzenész, zeneszerző, a Metro, az LGT és a Skorpió meghatározó egyénisége, illetve utóbbinak vezetője.

¹² Bánki László (1925–1996) 1953-ban a Magyar Filmgyártó Vállalatnál (MAFILM) helyezkedett el, 1955 és 1957 között a Magyar Rádiónál dolgozott. 1956-os tevékenysége miatt néhány évig szilenciumra ítélték. 1958-tól 1963-ig az ORI-nál tevékenykedett. 1963-ban került a Magyar Televízió Szórakoztató és Zenei Főosztályára, ahol szerkesztőként, dramaturgként, rovatvezetőként, majd főmunkatársként dolgozott 1990-ig. Ő indította útjára 1966-ban a táncdalfesztiválok sorozatát, és az 1970-es évek közepén a *Zenés TV Színház*at. Munkásságát 1976-ban Erkel Ferenc-díjjal, 1987-ben érdemes művész címmel, a televízióban pedig több elnöki nívódíjjal is elismerték. 1996. január 6-án forgatás közben halt meg Japánban.

lejátszotta a dalt, ami sokkal jobban hangzott, mint amire számítottam, így ez lett életem első hangszerelése, ami nem kis büszkeséggel töltött el.

Csatári Bence:

Az éneklést ugyanúgy mesterektől kell tanulni, mint a hangszerek megfelelő megszólaltatását. Mikor kezdett el rendszeresen énektanárhoz járni?

Poór Péter:

Már tizenhét éves koromtól, amikor a nagyon jó hírű belvárosi Eötvös József Gimnáziumba jártam, s amikor még a hegedűvel sem hagytam fel véglegesen. Két évig elég sok tanár keze alatt megfordultam, míg végül kikötöttem Németh Annánál,¹³ a híres operaénekesnőnél. Amatőrként 1961-ben már felléptem különböző helyeken „öntevékeny énekesként”, ami azt jelentette, hogy nem volt még működési engedélyem, ezért ingyen, máskor pedig nagyon olcsón – ha jól emlékszem nyolcvan forintért alkalmanként – daloltam szombatonként az óbudai Lajos utcai tánciskola ösztáncaiban, Windischné Irén néni rendezvényein. Oda az ott rendszeresen játszó Turmix együttes dobosa, Pálffy Jenő ajánlott be, és miután nagy sikerünk volt, amit látott Irén néni is, felkértek az állandó közreműködésre. Ebből a gázsiból fizettem ezután az énektanáromat, mert éppen ennyire futotta belőle.

Csatári Bence:

Az Országos Rendező Iroda vizsgáját hogyan tette le?

Poór Péter:

Ezt megelőzte az, hogy már tizenhét évesen letettem az Országos Szórakoztatózenei Központ vizsgáját, ami a vendéglátóipari zenészek működéséhez volt elengedhetetlenül szükséges. A jó nevű zongoristánál, Kertész Kornélnál¹⁴ kellett vizsgázni, aki különben a képzés egy részét is tartotta a növendékeknek. Én nem jártam az OSZK stúdiójába, viszont érdekes módon kivételt tettek velem a vizsgán, mert alapvetően csak azok mehettek a megmérettetésre, akik elvégezték a kurzust. Megláthatták bennem a spirituszt, mert megkaptam a működési engedélyt, de feltételül szabták, hogy utólag el kell végeznem ezt az iskolát, amit meg is tettem.

Az ORI-vizsgára szinte tömegesen jelentkeztek a fiatalok, mivel egy évben csak két rövidebb időszakban lehetett letenni. Volt, akit egy sor éneklése után leintettek és elküldtek, mert nem felelt meg a kívánalmaknak. Velem három számot is elénekeltek abból a repertoárból, amit vittem magammal. Itt ugyanis mindenkinek magának kellett gondoskodnia a számokról, s a zsűri azok közül választott. Egy számomra ismeretlen zongorista kísért, de jól végezte a dolgát. A bizottságban főleg ORI-alkalmazottak ültek, rajtuk kívül Körmenyi Vilmos karmester, aki viszont kiváló szakembernek számított. A zsűri ORI-s tagjaival, többek között Fényes Lászlóval és Csanádi Lajossal,¹⁵ az ORI Igazgatási Osztályának vezetőjével is jó szakmai kapcsolatba kerültem az idők során – épp úgy, ahogy a többi munkatárssal. Mérheterlen csalódást jelentett számomra, amikor utólag kiderült róluk az ÁVH-s múltjuk.

---

¹³ Németh Anna (1908–1990) operaénekesnő. 1935-től az Operaház énekkarának tagja, 1937-től pedig magánénekes. 1964-ben vonult vissza.

¹⁴ Kertész Kornél (1910–1983) zongorista, dzsessz-zenész, zenetanár.

¹⁵ Csanádi Lajos az ORI igazgatóihoz, Keszler Pálhoz, illetve Bulányi Lászlóhoz hasonlóan az államvédelem soraiból jött a kultúra területére. Lelkivilágához álljon itt egy tőle származó, bár állítólag részeg állapotban mondott idézet: „Azok voltak a régi szép idők, amikor »gárdisták« voltunk a negyvenes évek végén, és pisztollyal a hónunk alatt jártuk a bálakat. Aki jampizott, azt összevertük, a nőket pedig az asztalon intéztük el.”

Csatári Bence:

Az ORI kategóriákba sorolta az énekeseket és a zenészeket. Ön miként járta meg a ranglétrát?

Poór Péter:

Először ideiglenes működési engedélyt kaptam, ami azt jelentette, hogy százhusz forintos fellépti díjjal számolhattam előadásenként. Ez nagyjából a mostani tizenkétezer forintnak feleltethető meg. Később, amikor már volt rádiófelvételem, és a rádió játszotta a számaimat, valamint csináltak velem kislemezeket is, akkor az ORI megadta az úgynevezett végleges engedélyt, de ehhez nem kellett külön vizsgáznom, mert már bizonyítottam a szakmában, és mindenki tudta, hogy ki vagyok. A gázsím azonban nagyon sokáig százötven forint maradt, ami akkor volt különösen arcpirító, amikor több ezer ember előtt játszottunk a Syrius zenekarral¹⁶ a Kisstadionban, és egy fillérrel sem kaptunk többet a fix gázsínál. Évekkel később arra már lett lehetőség, hogy kérvénnyel folyamodjunk az ORI-hoz fizetésemelésért, amivel én éltem is, először megemelték négyszáz, majd jóval később ezer forintra.

Csatári Bence:

Nem sokkal az OSZK-vizsga után már olyan emblemikus szórakozóhelyen is rendszeresen fellépett, mint a Budai Ifjúsági Park.

Poór Péter:

Ennek az a története, hogy amikor még csak táncolni jártunk oda az iskolatársaimmal, egyszer Bergendy István¹⁷ bement a mikrofonba, hogy új hangokat keresnek, így azonnal jelentkeztem is a felhívásra. A meghallgatás alkalmával vagy ötven közül válogattak ki három férfihangot, rajtam kívül Máté Pétert¹⁸ és Kozák Pétert,¹⁹ utóbbi akkor még Korbelek vezetőknévre hallgatott, a nőknél pedig Izsmán Nelli²⁰ lett a befutó, de később Gondos Erzsi²¹ is rendszeres vendége lett az Ifiparknak. Mindannyian sokfelé felléptünk későbbi pályafutásunk során, így talán nem véletlen, hogy rajtunk akadt meg 1963-ban Bergendy Pisták füle. Ekkor már egyébként a Kereskedelmi és Vendéglátóipari Főiskola hallgatója voltam, amelyet az éneklés mellett el is végeztem.

A Bergendy-együttes a tánchoz szolgáltatta a zenét, időnként egy-egy szólólista is fellépett az ő kíséretükkel. A dalokat minden gond nélkül fel tudtuk osztani egymás között Máté Péterrel és Kozák Péterrel, mert ráérezünk arra, mit vár tőlünk a közönség, illetve azzal is tisztában voltunk, hogy melyikünknek melyik stílus áll jól. Én többek között Pat Boone *Speedy Gonzales* című számát énekeltem, de Elvis Presleytől,²² Bobby Solotól²³ vagy Cliff

---

¹⁶ Az 1962 és 1978 között létező Syrius dzsessz-rockot játszó, emblemikus együttese a magyar rocktörténetnek. Olyan virtuóz személyiségek játszottak benne, mint Ráduly Mihály, Orszáczky Jackie, Pataki László, Veszelinov András vagy Baronits Zsolt.

¹⁷ Bergendy István (1939) az 1958-ban alakult eMeRTon- és Artisjus-díjas zenekar alapítója és testvérével, Péterrel együtt névadója. Az együttes jelenleg is aktív. Fénykorukat 1970 és 1977 között, Demjén Ferencsel érték el.

¹⁸ Máté Péter (1947–1984) magyar énekes, hangszerelő, zeneszerző és zongorista. Csaknem százötven dal szerzője és előadója.

¹⁹ Kozák Péter (1944) táncdalénekes, dalszerző, Korda György, Koós János, Toldy Mária, Szécsi Pál, Mátrai Zsuzsa, Bencze Márta éneklék dalait. Tragikus körülmények között halt meg.

²⁰ Izsmán Nelli (1943–2014) énekesnő, revütáncos. 1967-ben készültek az első lemezfelvételei. A *Made in Hungary* versenyen bemutatott *Su, su, bolondság* örökzölddé vált.

²¹ Gondos Erzsi táncdalénekesnő, egyik legismertebb száma a *Mondd, ki után futsz.*

²² Elvis Presley (1935–1977) a rock and roll koronázatlan királya, a világ leghíresebb könnyűzenei énekesese mind a mai napig. Tizennégyezer jelölték Grammy-díjra, ebből hármat meg is nyert. Emellett 1971-ben a Grammy Életműdíját is neki ítelték.

Richardtól²⁴ is adtam elő slágereket. Ezeket – ahogy a beatzenekarok is – a Radio Luxembourgról lestük le.

Csatári Bence:

Ön a Magyar Rádió tánczenei stúdiójának képzésében is részt vett Balassa P. Tamás²⁵ kezei alatt. Hogyan lehetett oda bekerülni?

Poór Péter:

A hatvanas évek közepén újsághirdetést olvastam arról, hogy várják ide a jelentkezőket, illetve a rádióban is bementék ezt. Mintegy 1200 önjelölt énekes meg is jelent a meghallgatáson, de elsöre akkor még nem vettek fel, pedig úgy éreztem, hogy jól sikerült a produkcióm. Másodjára is nekifutottam, de ekkor súlyosat hibáztam – erre felvettek. A felvételin Balassa P. Tamáson kívül Bágya András²⁶ és Körmendi Vilmos²⁷ zeneszerzők, valamint Bolba Lajos tánczenei rovatvezető és Rónai István²⁸ zenei rendező ült a bizottságban mindkét alkalommal, illetve ott volt még Fáy András²⁹ zeneszerző barátom, aki nem segített akkor sem, amikor nem vettek fel, és akkor sem, amikor sikerült a vizsgám. Ő volt az, aki zongorán kísérte a jelentkezőket, és azt mondta nekem, hogy ha tehetséges vagyok, akkor ki tudom járni a saját utam, ha pedig nem, akkor úgyis hiába strapálná magát. Önérzetes voltam én is, úgyhogy nem is kértem a segítségét, úgy éreztem, nem lenne etikus, és ötven év távlatából is úgy tűnik, mindkettőnknek igaza volt ebben a tekintetben. Fáy András édesanyja és az én anyukám egyébiránt már gyerekkoruk óta barátnők voltak, mi beleszülettünk csak ebbe a barátságba.

Csatári Bence:

A tánczenei stúdióban hogyan zajlott a képzés?

Poór Péter:

Heti egy alkalommal jártunk Balassa P. Tamáshoz, akitől fantasztikus dolgokat lehetett tanulni. Ezt ma már szinte senki nem tanítja, kivéve engem, mert én igyekszem továbbadni azt a tudást a tanítványaimnak, amit annak idején tőle kaptam, illetve a pályán elsajátítottam. A tanítás úgy zajlott, hogy ültünk egy kis szobában összezárva egy pianínó társaságában, Balassa az éppen aktuális delikvenst kísérte, instruálva a különböző előadási technikákkal. Mi közben hallgattuk a zenével kísért éneket, és tanultunk az elhangzottakból,

---

²³ Bobby Solo (1945) olasz énekes. 1964-ben a San Remo-i dalfesztiválon debütált az *Una lacrima sul viso* című dallal, ami világszám lett. 1965-ben az Eurovíziós Dalfesztiválon 5. helyezett lett a *Se piangi, se ridi* című dallal.

²⁴ Cliff Richard (1940) brit énekes, színész és üzletember. Zenekarával, a Shadows-zal, a brit zenei élet meghatározó tagja volt az 1950-es évek végétől az 1960-as évek elejéig. 250 millió lemezt adott el, több mint százhusz kislemeze, nagylemeze és közlémeze volt az első husz helyezett között a brit slágerlistákon.

²⁵ Balassa P. Tamás (1922–2010) zeneszerző, karmester, zongoraművész, hangszerelő, több táncdalfesztiválon vezényelt. 1954-től 1959-ig tagja, illetve hangszerelője volt a Magyar Rádió Tánczenekarának, 1959 és 1985 között pedig ugyanitt tanított a tánczenei stúdióban. 1977-től 1982-ig vezetője volt az Országos Szórakoztatózenei Központ Stúdiójának.

²⁶ Bágya András (1911–1992) eMeRTon-díjas zeneszerző, érdemes művész, a hatvanas években a „slágercéh” egyik legfontosabb, prominens alakja, több táncdalfesztiválon szereplő dal szerzője és hangszerelője.

²⁷ Körmendi Vilmos (1931–2016) eMeRTon-díjas zeneszerző, karmester, zenei rendező, a sanzonbizottság tagja.

²⁸ Rónai István (1914–1985) 1949-től haláláig a Magyar Rádió zenei rendezője. Állandó rendezője volt a táncdal- és jazzfesztiváloknak, de rendezett zenés játékokat, prózai darabokat is. Ő vitte színre az ötvenes években Farkas Ferenc *Csinom Palkóját*, a *Bástyasétány 77-et* és *A Kreml toronyórája* című művet.

²⁹ Fáy András (1934–2005) 1967. február 1-én vették fel státuszba a Magyar Rádió Zenei Főosztályára, ahol a sanzon rovat vezetője volt, hangszereléssel, valamint sanzonok és könnyűzenei darabok írásával foglalkozott. 1981 őszén addigi munkaköréből eltávolították.

amíg sorra nem kerültünk. Olyanokról esett szó, hogy miként kell felépíteni egy dal előadását, illetve hogyan kell hangsúlyozni. Mindezt Balassa nagy szeretettel és humorral csinálta.

Csatári Bence:

A rádiós képzés esélyt adott arra is, hogy a televízióban megjelenjenek a legtehetségesebb énekesek?

Poór Péter:

Persze, de ehhez azért kellett egy jó adag szerencse is, amiben nekem nem volt hiányom, ugyanis egy alkalommal bekopogtatott hozzánk Subik István, a Magyar Televízió zenei szerkesztője, és afelől érdeklődött Balassa P. Tamástól, hogy van-e a stúdió fiatal tehetségei között olyan, akit be lehetne mutatni a *Halló fiúk, halló lányok!* című műsorban egy vadonatúj slágerrel. Tamás engem javasolt, én pedig igent mondtam, abban bízva, hogy a fiatal zeneszerző barátaim közül valaki felajánlja majd nekem valamelyik dalát. Így is lett, rohantam Lovas Robihoz,³⁰ akinek a lakásán éppen ott volt S. Nagy István,³¹ és a *Pókháló az ablakon* című számot adták oda nekem azzal, hogy ezt ugyan Aradszky Lászlónak³² ígérték, de ő most éppen külföldön van, így nyugodtan vigyem be a televízióba. Olyan sikere lett a dalnak, amekkorára még a szerzők sem számítottak, mert már aznap, amikor lement az adás, követelték tőlem az esti fellépésem helyszínén, hogy énekeljem el. Ekkora hatalom volt akkoriban a Magyar Televízió, mert csak egy volt belőle, és mindenki ezt az egyetlen csatornát nézte. Ha valaki ott megjelent, biztos, hogy másnap mindenki megismerte az utcán. Így tulajdonképpen ezzel a szerepléssel tettem szert országos ismertségre.

Csatári Bence:

Aradszky László ezt nem vette rossz néven, mert ha jól értem, ezt a számot neki kellett volna énekelnie?

Poór Péter:

Nem esett jól neki, de a kislemezzel kárpótolták. A tévében én négyszer elénekeltem már a nótát, mire ő hazajött külföldről. Az MHV aztán velem énekelte fel végül kislemezzre. Az egész az volt csak a bökkenő, hogy a dalt az emberek hozzám kötötték, mert tőlem hallották először, miközben az MHV eléggé bürokratikus módon, és a tervgazdaság elveinek megfelelően dolgozott. Először a saját bizottságuk engedélyezte, hogy felvegyék a számot Lacival, majd a már korábban lefektetett ütemezés szerint valamikor, a televíziós adáshoz képest mindenképpen nagy sokára, úgy fél évvel később megjelent a kislemez is. Ekkor mindenki Poór Péter száma után érdeklődött a boltokban, ami lemezen Aradszky Lászlóval volt meg. Ettől függetlenül persze megvették az emberek, mert ismerték a dalt a TV-ből, és Laci már akkor is az egyik legnépszerűbb énekesnek számított. Így lett ez a magyar populáris zene történetében az első aranylemez. Ha manapság egyazon produkcióban lépünk fel, mindig ő éneklizt a számot, leginkább az idősebb előadó jogán.

---

³⁰ Lovas Róbert zeneszerző, a táncdalfesztiválok és a beatkorszak egyik legnépszerűbb szerzője volt, számos énekes tűzte műsorára a dalait. *A tettes én vagyok* címmel 1970-ben nagylemezen jelentek meg összegyűjtött számai. Disszidálása után számainak betiltották. 1982-ben NSZK-filmhez írt zenét, *Kard és tűz* címmel.

³¹ S. Nagy István (1934–2015) a „slágercéh” tagja, eMeRTon-díjas dalszövegíró, hat évtizedes pályafutása során a legtermékenyebb slágergyáros volt. Dalait énekelte mások mellett Aradszky László, Csongrádi Kata (aki a felesége volt), az Edda, a Hungaria, Koncz Zsuzsa, Koós János, Korda György, Kovács Kati, Máté Péter, a Metro, a Neoton, az Omega, a Piramis, Szécsi Pál, Zalatnay Sarolta és Zorán.

³² Aradszky László (1935) énekes, olaszos slágereivel a hatvanas években a magyar tánczene egyik legnépszerűbb előadója. Legismertebb slágerei: *Isten véled, édes Piroskám, Nemcsak a húszéveseké a világ, Még ide-oda húz a szív.*

Csatári Bence:

Ezután a táncdalfesztiválok sora következett, ahol szintén letette a névjegyét.

Poór Péter:

Már az 1966-oson szerepelhettem volna két dallal, de súlyos mellhártya-gyulladást kaptam és kórházba kerültem, így arról lemaradtam végül. Igazából az adások idejére már felépültem, de éppen az előkészületi időszakban lettem beteg, amikor be kellett volna gyakorolni a produkciókat és fel kellett volna venni kislemezre, így végül két kollégám vette át tőlem a két számomat.

Csatári Bence:

Azt, hogy ki éneklje el az egyes dalokat, ki döntötte el?

Poór Péter:

A produkció szerkesztőjének és szellemi atyjának, Bánki Lászlónak erről határozott elképzelése volt, illetve a szerzők is egyeztettek erről vele, az előadónak azonban nem sok beleszólásuk volt ebbe. Az *Utánam a vízözön* című 1967-es dalomra mindenesetre a szerzők, az akkor mindössze huszonegy éves Tomsits Rudolf³³ zeneszerző és a már harminc körül járó Halmágyi Sándor³⁴ szövegíró engem néztek ki, így ezt én kaphattam meg. Második helyezést értem el vele. Érdekes, hogy ezt első hallásra nem tekintetem olyan nagy sikerű dalnak, mondtam is magamban, hogy ez nem nekem való, mert olyan csárdásszerű. Aztán amikor meghallottam a nagyzenekari hangszerelését, akkor már láttam benne fantáziát. Ez a dal, az 1968-as táncdalfesztiválon előadott *Piros tulipán*, illetve a még korábbi *Fekete vonat* lettek a legnagyobb slágereim. Mindháromban felfedezhető egyfajta szomorúság is a szövegben, de ez csak a véletlen műve. A *Fekete vonat*ból a közönség sem ezt érzi ki elsősorban, hanem a mulatós zene egyfajta igényesebb ösének tekintik, és ha tehetik, vonatozva mulatnak rá a mai napig. 1967-ben különben énekelhettem egy második dalt is, a *Vagy meg kell téged szokni* címűt, amit a szerzők, Surányi Géza³⁵ és Rákosi János³⁶ szintén nekem szántak. Mindkét dal bekerült a döntőbe, de érdekes módon, amikor ismétlik mostanában itt-ott a televíziókban ezeket a műsorokat, akkor ez a második szám már sohasem szerepel az összeállításokban, mondván, hogy Poór Péter egy dalt már énekelt. Ez engem nem előadóként zavar elsősorban, hanem igazságtalannak, diszkriminatívnak érzem a szerzőpárossal szemben, mert ők ugyanúgy megdolgoztak ezzel a számmal a sikerért, és el is érték, hogy bejusson a döntőbe, így nem jogos, hogy az ő szerzeményeiket csak úgy kihagyják.

Csatári Bence:

A színpadi mozgás kezdetben meglehetősen egysíkú volt az utókor szemszögéből nézve a táncdalfesztiválokon. Ön azonban érdekes színt vitt ebbe már az *Utánam a vízözön* című szám előadásával. Szólt valaki a műsor szerkesztői közül, hogy hogyan kellene előadni a színpadon a dalokat?

Poór Péter:

---

³³ Tomsits Rudolf (1946–2003) trombitaművész, zeneszerző, főiskolai tanár, nemzetközi dzsessztrombitás.

³⁴ Halmágyi Sándor (1929) szövegíró, népszerű táncdalok társszerzője, építész. Szinte minden fontos énekesnek írt dalokat a hatvanas-hetvenes években.

³⁵ Surányi Géza az 1967-es és 1968-as táncdalfesztiválokra majd a Magyar Rádió *Tessék választani!* és *Made in Hungary* című műsoraiba is írt dalokat, valamint énekelte szerzeményeit mások mellett Záray Márta, Sztankay István, Szécsi Pál, Sasvári Annamária, Dékány Sarolta, Kósa Zsuzsa, Bódi Magdi, Bontovics Kati és az Apostol együttes.

³⁶ Rákosi János szövegeit többi között Ambrus Kyri, az Apostol együttes, Balázs Boglárka, Barlay Kató, Breitner János, a Budapest Bár, Csákányi László és Harangozó Teri is énekelte.

Senki nem mondott egy árva szót sem ezzel kapcsolatban, mindenki úgy énekelt és mozgott, ahogy tudott. Ösztönösen mozogtam én is, szakemberek nem is voltak ezen a téren. Eleinte nem volt szokás levenni a mikrofont sem az állványról, noha ezt konkrétan senki nem tiltotta meg. Aztán egy alkalommal valaki levette, és onnantól mindenki kicsit bátrabb lett. De azt el kell mondani, hogy nem mindegyik számnak áll jól, ha leveszik hozzá a mikrofont, van, amelyik kifejezetten megkívánja, hogy az állvány mögött állva adja elő az énekes. Leginkább a lassú számok tartoznak ebbe az utóbbi kategóriába.

Csatári Bence:

A táncdalfesztiválok műsorainak készítése közben kikkel kellett együttműködni az énekeseknek?

Poór Péter:

Kalmár András³⁷ rendezővel jól ki lehetett jönni, ő egy hozzáértő, a szakmát szerető ember volt, aki konstruktívan állt hozzánk, és mindig voltak jó tanácsai. Ez aztán kellemes légkört eredményezett a felkészülés során. Bánki László zenei szerkesztő egy kicsit az apánkként dolgozott velünk együtt, ő mindenkit szeretett közülünk. Ennek az volt a magyarázata, hogy ő találta ki ezt a produkciót, így az ő szívének mindenki kedves volt, aki fellépett benne. Minden egyes számot úgy tekintett, mintha azok a saját gyermekei lennének, és persze ugyanez igaz volt az előadókra is, tulajdonképpen mindenkinek drukkolt. Haverkodott is velünk, mivel nagyon kedves, közvetlen ember volt, így tegező viszonyban voltunk egymással annak ellenére, hogy ő jóval idősebb volt nálunk, úgy ötven körül lehetett a táncdalfesztiválok idején. Neki végképp az volt az érdeke, hogy sikeres legyen a táncdalfesztivál, és elmondhatjuk, hogy az is lett. Elnéptelenedtek az utcák, amikor ez ment a tévében. Akkor még nem volt mindenkinek televíziója, így egymáshoz jártak át az emberek, hogy lássanak bennünket. Aki ott sikeres volt, az valójában befutott.

Csatári Bence:

Ugyanígy a *Tessék választani!* és a *Made in Hungary* is a tehetségkutató színterei voltak, csak éppen ezeket kifejezetten a rádió szervezte. Milyen emlékeket őriz ezekről?

Poór Péter:

Rendszeresen felléptem, de különösebben kimagasló eredményt nem értem el ezekben a műsorokban. Arra szívesen emlékszem, hogy egy Majláth Júlia³⁸–Fülöp Kálmán³⁹ szerzeményt énekeltem, amellyel – ha nem is nyertem vele, az egy nagyon sikeres dal volt. Azt viszont le kell szögeznünk, hogy ezeken a versenyeken, ahogy a táncdalfesztiválokon is, nagyon sok múlott azon, hogy kinek melyik dalt adják, mert még egy nagyszerű szerzőpárosnak is lehetnek közpszerű dalai, amikkel nem lehetett győzelmet aratni.

Csatári Bence:

A sikeres dalokkal aztán külföldre is kijutottak az énekesek, leginkább szocialista relációban.

Poór Péter:

---

³⁷ Kalmár András (1929–2004) számtalan színházi darabot és filmet rendezett, utóbbiak közé tartozik a *Futrinka utca*, a *Gazdag szegények* és a *Família Kft.*

³⁸ Majláth Júlia (1921–1976) többszáz nagysikerű slágert írt, több fiatal énekes karrierjét indította el. 1948-ban és 1968-ban megnyerte a rádió slágerversenyét. A táncdalfesztiválok népszerű szerzője, 1967-ben nagydíjas.

³⁹ Fülöp Kálmán (1923–2010) dalszövegíró, költő, színész. Több zenés játék, operett, rockopera, illetve táncdal és sanzon szövegét írta. Közreműködésével mintegy kétszáz kis- és nagylemez készült.

Az 1968-as szófiai Világifjúsági Találkozóra vittem ki az *Utánam a vízözönt*, amivel nagy sikert arattam. Pedig miközben énekeltem, láttam, hogy a zsűri tagjai bőszen ingatják a fejüket, mintha nem tetszene nekik a produkcióm. Ennek ellenére megnyertem, amin egy kicsit csodálkoztam is, egészen addig, amíg kiderült, hogy a bolgároknál éppen fordítva működik a fejjel való metakommunikáció, így megnyugodhattam, hogy a fejcsóválás éppenséggel a tetszésnyilvánítás jele volt náluk. Olasz és angol számokat is előadtam, utóbbiak közül a *Congratulation* című Cliff Richard-szám emelhető ki.

Csatári Bence:

A magyar kulturális vezetésnek nem volt idegen, hogy azt ne mondjam: ellenséges, ha egy énekes angol számot adott elő?

Poór Péter:

Érdekes módon a hatvanas évek közepe-vege az élményeim alapján inkább a nyitásról szólt, és nem a tiltásokról. Kezdték kicsit kinyílni a világ, és ez a könnyűzenére is igaz volt. Így aztán nemigen érte szó a ház elejét, ha netán angolul szerettem volna énekelni. Szerintem a főnökségnek is tetszettek ezek az angol és olasz nyelvű dalok, ezért nem háborogtak ellenük. A későbbiekben angol nyelvterületre is mehettem aztán énekelni, igaz, leginkább az ottani magyarság volt a célközönség – akik között rengeteg 1956-os menekült volt, de voltak vegyes családok és társaságok is, amelyeknek csak egy-két tagja tudott magyarul, így sokat kellett énekelnem angolul, olaszul és más nyelveken is.

Csatári Bence:

Azért amikor Nyugatra mentek, a hatalom biztosan rajta tartotta az énekeseken az óvó tekintetét. Ön ebből mennyit érzékelt, elbeszélgettek egy-egy kiutazása előtt, és felhívták a figyelmét a szocialista erkölcs kívánalmaira?

Poór Péter:

A Nemzetközi Koncertigazgatóságon nyilvánvalóan kötelességüknek érezték, hogy felhívják a figyelmemet a nyugati világban rejlő veszélyekre. Rájuk hagytam. Hadd mondják el, amiről úgy gondolják, hogy el kell mondaniuk, talán még belenyugvóan bólogattam is, de kint ezt a szempontot már sosem vettem figyelembe. Nyilván nem szidhattam nyíltan az otthoni rendszert, de volt némi szabadságom, mivel sohasem jöttek ki velem Amerikába az Interkoncert munkatársai.

Csatári Bence:

Melyik volt a legelső nyugati koncertje?

Poór Péter:

Először Nyugat-Berlinben jártam 1967-ben, ahova Kelet-Berlinből mentem át egy rádióműsorba. Ez egy Magyarországról szóló műsor volt, amelyen százötven hallgató is részt vett a stúdióban, ahol rajtam kívül Jákó Vera,⁴⁰ Felföldi Anikó,⁴¹ Körmendy Vilmos, Vukán György,⁴² Pege Aladár⁴³ és Kovács Gyula⁴⁴ is fellépett.

---

⁴⁰ Jákó Vera (1934–1987) nótáénekesnő, 1974-től Európa több országában vendégszerepelt, a későbbiekben pedig szinte minden földrészen sikereket aratott (Brazília, Kanada, Ausztrália, Nagy-Britannia).

⁴¹ Felföldi Anikó (1938) Jászai Mari-díjas színművésznő, érdemes művész.

⁴² Vukán György (1941–2013) Kossuth-, Erkel Ferenc- és Balázs Béla-díjas zongoraművész, zeneszerző.

⁴³ Pege Aladár (1939–2006) Kossuth-díjas és Liszt Ferenc-díjas bőgőművész, zeneszerző, a magyar dzsessz kiemelkedő alakja. A nemzetközi kritikusok „a nagybőgő Paganinije” néven is emlegették.

Csatári Bence:

A határellenőrzések szigorúságáról mind a mai napig rémhíreket lehet hallani. Így zajlott ez az ön esetében is?

Poór Péter:

A határon mindig komolyan ellenőriztek bennünket, így történet ez a már említett gmundeni verseny előtt is, ahol még a zsebeimet is ki kellett forgatnom, hogy bebizonyítsam: nincs nálam nyugati valuta. Persze mondanom sem kell, hogy volt, de egy Rodolfótól tanult trükkel megúsztam a kontrollt. Úgy méghozzá, hogy amikor belenyúltam a zsebembe, egy észrevétlen mozdulattal a papírpénzt összemarkoltam, két ujjal kifordítottam a zsebem, amely így üres volt, ezért nem vették észre, hogy valójában van nálam tiltott mennyiségű valuta, ami nyilván nem volt sok, de annyit sem lett volna szabad kivinnem. Visszafelé már könnyebb dolgunk volt, hiszen sikert könyvelhettünk el azzal, hogy a döntőbe kerültünk a francia és a holland csapat mellett – érdekes módon az angolok és az olaszok is kiestek –, és mi hoztuk el a nemzetközi sajtó különdíját. Így azután nagy örömujjongásban törtek ki a határőrök, amikor megláttak minket, az pedig természetes volt, hogy a csomagjainkat nem ellenőrizték.

Csatári Bence:

A másik visszatérő motívum a külföldi fellépésekkel kapcsolatban tapasztalataim szerint az, hogy az Interkoncert nem mindig jeleskedett a fellépések szervezésében, sőt, volt olyan is, hogy egyenesen akadályoztak egyes művészeket a kijutásban, Ön is tapasztalt hasonlót?

Poór Péter:

Igen, amikor Kanadába hívtak, arról én sokáig semmit sem tudtam, és ez bizony évekig eltartott. Véletlenül tudtam meg, hogy nagyon szerették volna, ha fellépek náluk, de mindig azt a választ kapták az Interkoncerttől, hogy Poór Péter nem ér rá, ellenben más nagyon szívesen kimegy helyette Kanadába. A kinti főnöknek meg volt kötve a keze, közvetlenül engem nem kereshetett meg, csak az NKI-n keresztül vehette fel az itthoniakkal a kapcsolatot, így sokáig tudomásom sem volt arról, hogy kíváncsiak rám Kanadában. Persze Magay Klementinán⁴⁵ és Harangozó Terin⁴⁶ keresztül anyagot – kislemezeket és fényképeket – küldtem magamról a torontói Woodenplate tulajdonosának, Ladányi Artúrnak. Ő mindig Magyarországról hívott meg művészeket, és kicsit furcsálltam is, hogy másokat szerződtetett, engem pedig sohasem. Egyszer kiderült aztán a turpisság, ugyanis egy napon felhívott azzal, hogy itt van Budapesten, és szeretne találkozni velem. A Béke Szállóban nekem szegezte a kérdést, hogy miért nem akarok én fellépni nála Kanadában. Azt válaszoltam erre, hogy nagyon szívesen mennék, csak nekem eddig senki nem szólt. Na, erre feldühödött, és csinált is egy óriási balhét az Interkoncert irodájában. Csak ezt követően engedtek ki Kanadába. Zenész körökben sokszor felmerült, hogy ilyenkor a bürokraták jutalékot szerettek volna

---

⁴⁴ Kovács Gyula (1927–1992), becenevén Mr. Dob vagy „a bolond Kovács” korának legismertebb, legvirtuózabb, legkeresettebb dzsesszdobosa volt. A magyar dzsesszélet összes legendás alakjával játszott együtt, rendszeresen szerepelt koncerteken, lemezeken és filmekben is.

⁴⁵ Magay Klementina (1950) alig volt tizenhét éves, amikor az első magyar polbeat fesztivál egyik győzteseként részt vett Szocsiban a műfaj nemzetközi megmérettetésén. Rendszeresen fellépett az ORI központi műsoraiban a Metro, az Omega, a Pannónia, a Scampolo és az Atlasz együttes kíséretével, csaknem egy tucat hanglemeze jelent meg.

⁴⁶ Harangozó Teri (1943–2015) az 1965-ös *Ki Mit Tud?*-on feltűnt táncdalénekesnő, akinek a nevéhez fűződik a *Minden ember boldog akar lenni* című szám. Állandó szereplője volt a táncdalfesztiváloknak, ahol 1968-ban és 1969-ben 2. helyezést ért el a *Sose fájjon a fejed!* és a *Szeretném bejárni a Földet* című dalokkal. Legnagyobb slágere a *Mindenkinek van egy álma*, amelyet az 1968-as *Made in Hungary* bemutatón adott elő.

zsebre vágni, és akiról nem tudták, hogy ebben partner lenne, azt gátolni igyekeztek. De ezeket a mendemondákat ennyi idő távlatában nemigen lehet persze bizonyítani.

Csatári Bence:

A sors furcsa fintoraként a nagy példakép Németh Lehellel is Kanadában tudott életében először találkozni.

Poór Péter:

Valóban így történt, itthon csak néző voltam Németh Lehel fellépésein. Nagy kedvencemnek számított, szép hangon, kulturáltan énekelt, remekül tudott bánni a közönséggel, milliók imádták őt és a dalait. Amikor Montrealban léptem fel, ahol lakott, nagyon szerettem volna vele találkozni, de elsőre nem sikerült, mert valamilyen családi rendezvény miatt nem tudott eljönni. Másnap viszont felhívott a szállásomon, és élénken érdeklődött a hazai zenés szakma felől. Én otthon jóformán a helyére kerültem be az egyes produkciókba, így nem csoda, ha csupa közös ismerőst emlegettünk. Telefonon barátkoztunk össze, órákon át beszélgettünk, rengeteg témánk akadt. Szerette volna megnézni a műsoromat, meg is beszéltünk egy időpontot, amikor átjön Montrealból Torontóba hozzám, de ledöntötte a lábáról az influenza, így lemondta a látogatást. Abban maradtunk, hogy a búcsúestemre mindenképp ellátogat, mert addigra meggyógyul. Így is lett, már két órával a kezdés előtt ott ült a teremben, ahol rajta kívül még csak a zenekar lézengett ott. Nagyon megörültem neki, megöleltük egymást, és sikerült rábeszélnem, hogy huszonöt év kihagyás után újból dalra fakadjon. Fergeteges műsort adtunk, hajnali fél ötig tartott a mulatság. Lehel nem mindig emlékezett a saját dalszövegeire, így olykor nekem kellett kiegészítenem őt. Olyan házaspár is akadt, akik előre elnézést kértek tőlem, amiért a szünetben el kell majd menniük, mert másnap korán indulnak Alaszkába, de ők is hajnalig ropták, borzasztóan fellelkesült mindenki, aki ott volt.

A rendszerváltáskor Lehel hazatelepült, elvett egy csinos étterem-tulajdonosnőt feleségül, mi pedig többször is felléptünk együtt, egyebek mellett a Budai Parkszínpadon és a Bánki-tónál. Lehel életének végéig tartott a barátságunk, szégyellem is magam, hogy annyit hívtam hozzájuk a lakitelki házukba, én meg egyszer sem tudtam elmenni, mert akkor is nagyon elfoglalt voltam. Ő viszont többször is tiszteletét tette nálunk feleségével, Klárikával együtt.

Csatári Bence:

Milyen körülmények között zajlottak ezek a tengerentúli fellépések a hetvenes évek elejétől?

Poór Péter:

Kezdetben Torontóban, a Woodenplate nevű műsoros étteremben léptem fel sokszor egymás után – évenként két-két hónapig. Mondanom sem kell, ezekre a kanadai koncertekre komolyan felkészültem, vittem magammal a dalok kottáit is, és nagy sikert arattam a kinti magyarok körében. Kétszer negyvenöt perces műsorokat kellett adnom egy szünettel, de ezek olyan jól sikerültek, hogy nem engedtek le a színpadról, így sokszor kétszer másfél óra lett belőle. Igyekeztem olyan számokat énekelni, amikre még az 1956 előtti időszakból emlékezhetek, s ebben segítségemre volt, hogy annak idején ezeket anyukám mind ismerte és játszotta. Jóval később csináltam is egy nagylemezt ezekből, *Édesanyám kedvenc dalai* címmel. A sikereim miatt évről évre visszahívtak Kanadába, és bejártam több szórakozóhelyet is, mert ezek időnként megszűntek, de újak nyíltak helyettük.

Csatári Bence:

Az Egyesült Államokba innen már egyenes út vezetett?

Poór Péter:

Torontóban látta az egyik koncertemet Biricz Tibor menedzser, aki Magyarországról vitt ki művészeket az Egyesült Államokba. Odajött hozzám a műsor után, és azt mondta, szeretne engem körbevenni Amerikán. Nekem eleinte nem nagyon fűlött hozzá a fogam – leginkább az örökös vándorlás, pakolás és költözködés miatt. Jobban szerettem az állandó fellépőhelyeket. Sokáig hezitáltam, de Harangozó Terike végül rábeszélte, és be kell látnom, hogy jó döntés volt. Vele kerekén ötven esztendőn keresztül voltunk barátok, olykor egy nap nyolcszor, tízszer is telefonáltunk egymásnak. Neki is köszönhetően egészen 2006-ig tartott az amerikai sikerszéria, és utána is folytatódhatott volna, de az új ház, amit akkor vettünk, és a tanítás sok szempontból megkötötte a kezemet, ezért úgy döntöttem, nem vállalkozom többé tengerentúli hosszú távollétre.

Csatári Bence:

Az USA-beli turnékra is egyedül ment, ahogy Kanadába is?

Poór Péter:

Volt, amikor egy szórakozóhelyen egyedüli fellépő voltam, de a turnékon többnyire voltak szereplőtársaim, például Kovács Apollónia,⁴⁷ Szücs Judith,⁴⁸ Oszwald Marika,⁴⁹ Zalatnay Sarolta vagy Angyal János⁵⁰ humorista. Egy másik alkalommal – ez már a rendszerváltás után volt – Nyertes Zsuzsa⁵¹ színművésznő, Ihos József⁵² humorista, Siliga Miklós zongorista, később Ihos helyett Agárdi László parodista társaságában léptem fel, ez volt az állandó négyesünk. Előfordult olyan is, hogy egy cigányzenekarral léptünk fel, akik egytől egyig nagyszerű emberek voltak. Akkor a mikrobuszban mindig nagy zsúfoltság volt, nem ment mindig könnyen az utazás, de megoldottuk. Ugyanígy jó emlékeim vannak a felvidéki származású kiváló énekesnőről, Szeredy Krisztináról,⁵³ aki az operett, a musical és a magyar nóta műfajából adott remek ízelítőt.

Csatári Bence:

Milyen hosszúak voltak ezek a turnék?

Poór Péter:

Általában két hónaposak, de a leghosszabb nyolc hónapig tartott. Ez úgy nézett ki, hogy két hónapig egyedül vittem a show-t Torontóban, aztán újabb két hónapig bejártuk immáron többekkel egész Kanadát és az Egyesült Államokat, majd következett az újabb szóló-sorozat, amikor egy Los Angeles-i magyar szórakozóhelyen énekeltem hónapokig. Ezeket az Interkoncerttel mindig egyeztetni és engedélyeztetni kellett, de a nyolcvanas években már nem gördítettek akadályt a fellépéseim elé.

---

⁴⁷ Kovács Apollónia (1926–2012) Kossuth-díjas előadóművész, népdalénekes, színésznő.

⁴⁸ Szücs Judith (1953) 1972-ben a *Ki mit tud?* tehetségkutató versenyen feltűnt énekesnő, a mai napig aktív.

⁴⁹ Oszwald Marika (1952) Kossuth- és Jászai Mari-díjas színésznő, operetténekes, érdemes művész, a Halhatatlanok Társulatának örökös tagja.

⁵⁰ Angyal János (1941–2003) humorista, első sikerét az 1962-es *Ki mit tud?*-on aratta. A Kamara Varieté, a Vidám Színpad és a Mikroszkóp Színpad tagjaként ért el sikereket, majd szabadúszóként folytatta pályafutását. Utánzóképesége által számtalan magyar színész és politikus hangján volt képes megszólalni.

⁵¹ Nyertes Zsuzsa (1958) 1983-ban végzett a Színház- és Filmművészeti Főiskolán, azóta a Vidám Színpad tagja. Kabarétól a vígjátékon át a musicalig minden műfajban színvonalas alakításokat nyújt.

⁵² Ihos József (1957) előadóművész, forgatókönyvíró, kabarészerző, humorista, „Kató néni” megtestesítője.

⁵³ Szeredy Krisztina (1979) énekművész, szoprán operaénekes, vendégszerepelt a londoni Covent Garden iskolájában is. Koncertezett már az USA-ban, Kanadában, Ausztriában, Németországban és Belgiumban is.

Csatári Bence:

Viszont ha jól tudom, ezekért a fellépésekért a jutalékot megkapta az Interkoncert, miközben sokszor előfordult, hogy csak a pecsétet nyomták rá az engedélyre, az effektív szervezői munka a kinti menedzserekre hárult.

Poór Péter:

Ez igaz, nekik bizonyára kényelmes megoldás volt. Sőt, amikor hazajöttem, a kinti, valutában megkapott gázsím felét rendszerint kötelezően be kellett váltanom az NKI pénztárában forintra, így is hozzájárultam a kötött devizagazdálkodás okozta állami devizahiány enyhítéséhez. De ami a legfontosabb: minden külföldi fellépti díjam húsz százalékát be kellett fizetnem az NKI-nek, attól függetlenül, hogy foglalkoztak-e az ügyemmel, vagy csak nagy kegyesen engedélyezték a kiutazásomat. Ez a jelenség azonban ezen túlmenően is messzire vezet. Az NKI ugyanis, az Országos Rendező Irodával együtt rendszeresen levonta a fizetésemből a mindenkorai társadalombiztosítási járulékot, a feleségem – aki az ORI pénztárában dolgozott – a tanú rá, hogy nem lehetett azt megtenni, hogy ne vonják le a járulékokat a fizetéseinkből. Ezeket az összegeket azonban nem fizették be az állami nyugdíjpénztárba, hanem mindig másra költötték. Általában az ORI alkalmazottai nyaralni mentek el belőle. Ezért ilyen megalázóan kevés a mostani nyugdíja a legtöbb pályatársamnak, illetve nekem is. Ezáltal viszont arra vagyunk ítélve, hogy amíg élünk, dolgozzunk, mert a nyugdíjunktól éhen lehet halni.

Csatári Bence:

Zenész berkekben evidensnek tekintik ugyanakkor, hogy az NKI-ben és az ORI-ban elég sok „ejtőernyős” landolt a vezetői posztokra a Belügyminisztériumból és egyéb befolyásos helyekről.

Poór Péter:

Ez fedi a valóságot, én is azt éreztem, hogy nem kevés hatalmuk volt ezeknek a vezetőknek. Pentz Zsoltról, az NKI könnyűzenei osztályvezetőjéről azonban jó emlékeim vannak, bár arról senki nem tudott pontosan akkoriban, hogy ki volt esetleg beszerelve ügynöknek, legfeljebb sejtettük. Az egészben az a legérdekesebb, hogy ezek az intézményi alkalmazottak általában nagyon kedvesen viselkedtek velünk, a rendszerváltás után aztán sorra derültek ki az aktákból, hogy ki jelentett a belügynek. Az ORI-t egyenesen az ÁVO lerakodóhelyének tekintették, és ezt tudtuk mi is. Bulányi László⁵⁴ – aki egy időben az ORI igazgatója is volt – egyenesen kérkedett azzal, hogy ott van a ciánkapszula a gyűrűjében, amit alkalomadtán használhat is. Nem is voltak tisztázottak a halálának körülményei, hivatalosan öngyilkosságnak jelentették be, de sokakban él a gyanú, hogy kiiktatták, mert „túl sokat tudott”.

Csatári Bence:

Poór Péter az egykori keleti blokkban is nagyon népszerű volt, ide gondolom egyszerűbb volt kijutni, mint Nyugatra.

Poór Péter:

A legnépszerűbb az NDK-ban voltam, ahol volt olyan esztendő is, amikor tizenegyszer, míg Magyarországon csak egyetlen egyszer szerepeltem a tévében. Itt

---

⁵⁴ Az ORI élén Bali Györgyöt követte 1987-ben Bulányi László, aki 1988. november 4-én önkézeivel vetett véget életének, minden bizonnyal az ORI-t ekkoriban érő, a pénzügyi visszaéléseket jogosan firtató gyanúsítások miatt.

egyenesen Nyugat-pótlékként tekintettek a magyar énekesekre, zenészekre, mert nemigen mehettek hozzájuk a Vasfüggönytől nyugatról. Igaz, ez Magyarországon is ünnepszámba ment, de a magyarokat kifejezetten kedvelték, sztárolták, az NDK-sok. Drezdában fordult elő, hogy miközben előadtam egy dalt, lányok hoztak fel nekem virágokat a színpadra. Nem is tudtam rendesen énekelni miattuk. Komikus jelenet lehetett, a végén vagy nyolcvan virágcsokrot számoltunk össze.

Sok nemzetközi megmozduláson is részt vettem, amelyeken a szocialista országok képviseltették magukat. Ezek közül kiemelkedik a *Barátság Sláger Fesztivál* 1970-ben az NDK-ban, ahová első alkalommal Sárosi Katalinnal⁵⁵ mentem, másodszer pedig Harangozó Terivel. Ezt úgy bonyolították le, hogy minden este más városban adtunk koncertet, ahol értékelt bennünket a közönség, mégpedig úgy, hogy mindenkinek a székére odatettek egy szavazólapot, amelyre rá kellett írni, hogy aznap este melyik női és melyik férfi énekes tetszett nekik a legjobban – az esetek többségében én kerültem ki győztesen. Később Berlinben összesítették a voksokat, és ezúttal is én győztem, míg a nőknél a román Mihaela Mihai⁵⁶ nyert. Olyan német nagyzenekarok kísérték minket, amelyeket többek között Karel Krautgartner⁵⁷ és Günther Gollasch vezetett. Ezek big bandek voltak, és élvezet volt velük dolgozni, mert nagyon jó érzéssel töltött el, hogy egy negyven tagú, nagyon jól képzett zenekar áll mögöttem.

Csatári Bence:

A Barátság Sláger Fesztivált kizárólag az NDK-ban rendezték meg?

Poór Péter:

Nem, az NDK-turné végeztével mentünk tovább a Szovjetunióba, ugyanebben a szisztémában. Itt jól jött nekem, hogy korábban Koós Jánosnak⁵⁸ tettem egy gesztust azzal, hogy felajánlottam neki a *Fekete vonat* eléneklését, sőt azt is, hogy felvételt készítsen belőle. Bejött neki ez a választás, és óriási sikere lett vele. Ezt kaptam vissza tőle ezen a Szovjetunióbeli megmérettetésen, ugyanis átengedett nekem egy általa már korábban énekelt Arno Babadzsanzjan⁵⁹-szerzeményt. Ez is jó húzásnak minősült, mert ő volt akkor a legmenőbb komponista a Szovjetunióban. A dal szövegét Jevgenyij Jevtusenko⁶⁰ írta, a szovjetek legfelkapottabb költője. Ott ezt a dalt már közismertté tette Muszlim Magomajev⁶¹ énekes. Ezen a turnén tehát előadtam ezt a számot, amelynek akkora sikere volt, hogy állva tomboltak és háromszor-négyszer is visszatapsolta a közönség, egészen egyszerűen nem tudott

---

⁵⁵ Sárosi Katalin (1930–2000) a Napsugár nevű énektrióban kezdte pályafutását, majd 1958-tól a Budapest Kávéházban énekelt. Első rádiófelvételét 1959-ben sugározták, majd a hatvanas évek első felében a Magyar Rádió legfoglalkoztatottabb énekesnője lett. A magyar Caterina Valenteként emlegették. Karrierjét egyengette férje, Zsoldos Imre, a Stúdió 11 egyik vezetője.

⁵⁶ Mihaela Mihai (1946) román énekesnő, aki több filmben is szerepelt. A párizsi Phonogram kiadóval 1975-ben kötött szerződést.

⁵⁷ Karel Krautgartner (1922–1982) cseh klasszikus és dzsesszklarinét- és szaxofonművész, zeneszerző, hangszerelő, karmester és tanár.

⁵⁸ Koós János (1937) táncdalénekes, humorista, színész. Leghíresebb számai: *Kislány a zongoránál*, *Sír a telefon*, *Annyi ember él a Földön*, *Kapitány*, *Nem vagyok teljesen örült*.

⁵⁹ Arno Babadzsanzjan (1921–1983) örmény zeneszerző és zongoraművész „*Három kép*” – *Improvizáció*, *Népi táncok* és *Toccatina* című sorozata határozottan nemzeti karakterű. Emellett felfedezhető benne Hacsaturján hatása és Rachmanyinov szellemisége.

⁶⁰ Jevgenyij Jevtusenko (1932–2017) szovjet-orosz költő. A hrucsovi olvadás korszakában feltűnt fiatal költőnemek egyik sztárja volt. Műveit több mint hetven nyelvre fordították le. A Szovjetunióban, majd Oroszországban csaknem százötven kötete jelent meg.

⁶¹ Muszlim Magomajev (1942–2008) a „szovjet Sinatra” és „a dalok királya” néven ismert azerbajdzsáni származású bariton opera- és táncdalénekes, aki legnépszerűbb a hatvanas-hetvenes években volt.

továbbhaladni a műsor, amíg nem adtam jó párszor ráadást. Végül a Szovjetunióban is megnyertem az összesített versenyt.

Csatári Bence:

Szovjetunióban a turné során a helyi párttitkárok nem akartak rátelepülni a nagy népszerűségnek örvendő *Barátság Sláger Fesztiválra*?

Poór Péter:

Nem vettem észre, noha biztos vagyok benne, hogy a párt beosztott hivatalnokai ellenőrizték a műsorokat. A Szovjetunióban sokszor adtak fogadást a tiszteletünkre, és ott bizonyára megjelentek a helyi potentátok is, de én nem foglalkoztam velük, csak arra törekedtem, hogy jól érezzem magam ezeken az estéken.

Csatári Bence:

Más szocialista országban is járt fellépni?

Poór Péter:

Igen, mindegyikben. A hatvanas évek második felében egymás után bonyolítottunk le a Syrius együttesel és szólista társammal, Harangozó Terivel egy kéthónapos csehszlovákai, majd némi szünetet beiktatva egy szintén kéthónapos lengyelországi turnét, ahol szintén nagy sikerünk volt.

Csatári Bence:

Köztudott, hogy a zenész szakmában Harangozó Terivel volt a legjobb viszonyban. Hogyan ismerkedtek meg?

Poór Péter:

Ehhez tudni kell, hogy Kalocsán töltöttem a katonai szolgálatomat, hála Istennek csak egy évet, amit annak köszönhettem, hogy akkor már elvégeztem a Kereskedelmi és Vendéglátóipari Főiskolát, és időközben jött egy rendelet, miszerint aki felsőfokú végzettséggel rendelkezik, annak egy évet is elegendő szolgálni. Egy alkalommal eltávozást kaptam a laktanyából, ami azt jelentette, hogy egy hétvégére kimehettem onnan. Ilyenkor a katonák haza szoktak menni, én is ezt tettem, felültem egy Budapestre tartó autóbuszra, amire felszállt Harangozó Teri is. Úgy elegyedtünk beszélgetésbe, hogy megkért, tegyem arrébb a bőröndömet, mert le szeretne ülni. Mondtam neki, hogy boldogan arrébb teszem, habár nem az enyém. Aztán leültünk egymás mellé, és egész úton beszélgettünk, jól összebarátkoztunk, hiszen akkor én már benne voltam a szakmában, és szinte minden akkori énekes és zenész közös ismerősünk volt. A későbbiekben pedig annyira megkedveltük egymást, hogy sorozatosan ajánlottuk a másikat a koncertszervezőknek, amivel jócskán megnőtt a felkéréseink száma, hiszen akárhová hívtak bennünket, az egyikünk vitte magával a másikat akár turnéra, akár tévés szereplésekre.

Csatári Bence:

Érdeemes lenne áttekinteni a táncdalénekeseknek a beat-, majd ahogy később nevezték: pop-rockzenészekkel való kapcsolatát. Sokszor lehet hallani, olvasni, hogy ez a két kategória versengett egymással, a fiatal, feltörekvő rockzenészek úgy érezték, nehezebben tudnak érvényesülni, mert a táncdalénekesek elveszik előlük a lehetőségeket, ráadásul úgy, hogy a táncdalénekesek képviselték a régi stílust, míg a beatesek a progressziót. Mennyi igaz ebből, hogy látja a kérdést?

Poór Péter:

Úgy érzem, ezt a későbbiekben fűjták fel egy kicsit, annak ellenére, hogy kezdetben nagyon jól kijöttünk egymással. A magam részéről azt mondhatom, hogy engem a három legismertebb beategyüttes egyaránt kísért. Az Illéssel⁶² vettük fel az első komolyabb sikeremet, a *Pókháló az ablakont* a rádióban, amit ők hangszereltek meg, így elvitathatatlan érdemeket szereztek a pályafutásomban. Az Omegával⁶³ a Vár Klubban léptem fel, szintén nagy sikerrel, a Magyar Rádió 6-os stúdiójában készült nyilvános felvételen pedig a Metro⁶⁴ kísérte a számaimat szintén nagyszerűen. Később néhány táncdalénekeses a *Halló, itt Balaton* című műsorban együtt turnéztunk az Illés-zenekarral, ami úgy nézett ki, hogy a koncertek első felében az együttes kísérte az énekeseket, míg a szünet után ők adtak önálló koncertet. Ilyen felállásban szerepeltünk később a Syrius-szal, a Bergendy-zenekarral és az Express-szel is. A turnék során a szabadidőnk egy részét is együtt töltöttük, strandoltunk, fociztunk, szórakoztunk. Az már érdekes, hogy az idők során mégis kialakult egyfajta kasztrendszer, mert mesterségesen gerjesztették ezeket az ellentéteket, valószínűleg úgy, hogy az újonnan felnövő nemzedékekkel elhitették, hogy csak az ő műfajuk az igazi, a tánczenészek pedig csak ósdi dalokat adnak elő.

Csatári Bence:

A táncdalénekeseknek legtöbbször szükségük volt zeneszerzőkre, szövegírókra. Utóbbiakra hogyan emlékszik, mennyire szolgálták ki az akkori közízlést és a zeneművészetet, illetve hogyan tudtak e kétféle elvárás között egyensúlyozni?

Poór Péter:

Rengeteg tehetséges szerzővel voltunk körülvéve, akik művészi értelemben is nagyot alkottak, de ezzel együtt természetesen a tömegek ízlését is eltalálták. Szenes Iván zseniális szövegíró volt, vele kölcsönösen szerettük és tiszteltük egymást. S. Nagy István is kétségkívül a legnagyobbak közé tartozott, ő egy rendkívül energikus, ötletekkel teli ember, sziporkázó elme volt, nem csoda, hogy annyi sláger került ki a keze alól. Vándor Kálmánnal⁶⁵ különösen gyümölcsöző volt a kapcsolatunk. Őt úgy ismertem meg, hogy egy kőbányai Csajkovszkij Parkbeli fellépésem után feljött hozzám a színpadra, bemutatkozott – amire szükség is volt, mert arról nem, névről azonban annál jobban ismertem –, és közölte, hogy én fogom énekelni a következő olasz slágert, amit ő ültet át magyarra. A *Népszava* sportrovatának vezetőjeként rengeteget járt Olaszországban, ahol első kézből ismerte meg az ottani nagy slágereket, amelyeket hazahozott, és a megfelelő előadó megtalálása után itthon is nagy slágerre tett. Ígéretéhez híven be is hívott a Rákóczi úti szerkesztőségbe, ahol bömböltek az olasz slágerek. Elém tett egy papírt, amire a dal általa megírt magyar változata volt gépelve, bekapcsolta magnóját, és elénekeltette velem a művet. Az újságírók pedig körénk gyűltek, és a végén vastapsot kaptunk tőlük. Innen indult a szakmai és baráti kapcsolatunk, ami hosszú

---

⁶² A klasszikus Illés 1965-től a legsikeresebb magyar beatzenekar volt. A Szörényi Levente–Bródy János-szerzőpárost a magyar Lennon–McCartney duóként is nevezték. 1973-as feloszlásuk után 1974–1984 között Bródy és Szörényi a Fonográf együttesben zenélt, 1983-ban pedig ők írták az *István, a királyt*.

⁶³ Az Omega a legrégebbi, ma is működő rockegyüttes Magyarországon. 1962-ben alakult a Budapesti Műszaki Egyetem hallgatóiból. Ők álltak legközelebb a nemzetközi világsztár státuszhoz a magyar zenekarok közül és ők adták ki Magyarországon először kihajtható borítójú nagylemezt, valamint CD-t és DVD-t. Több sikeres koncertet adtak 1990 után is a Népstadionban és más nagy nézőszámú helyszínen.

⁶⁴ A Metro együttes elődje, a Zenith együttes 1960-ban alakult Sztevanovity Zorán vezetésével. 1961-ben már Metro együttesként zenéltek. az 1966-os táncdalfesztiválon bemutatott *Mi fáj* című daluk hónapokig vezette a slágerlistát. További slágereik: a *Citromízű banán*, a *Mária volt* és az *Ülök egy rózsaszínű kádban*. 1970-ben kiadták az első magyar koncertalbumot *Egy este a Metro Klubban címmel*. 1972-ben oszlottak fel.

⁶⁵ Vándor Kálmán László (1922) magyar sportújságíró, dalszövegíró. Öt nyelven beszél, ezek közül olaszról sok slágert fordított le.

évtizedeken át folytatódott. Együttműködésünk még a rendszerváltás után is töretlen volt, amikor Újpesten az Ady Endre Művelődési Házban léptem fel, és ő ott ült a feleségével a második sorban, majd az előadás után szintén megkeresett, hogy készítsünk egy közös nagylemezt csupa olasz slágerből. Meg is csináltuk, s a lemezen még az én szövegeim is szerepeltek. Megegyezésünk értelmében mindet közös szerzeményként tüntettük fel, azt is, amit egyedül írtam, és azt is, amit együtt írtunk.

Csatári Bence:

Kik voltak a legfontosabbak, akikkel az említetteken túl együtt dolgozott a zeneszerzők és szövegírók közül?

Poór Péter:

Halmágyi Sándort is kedveltem, nagyon jó dalokat írt, de vele nem kerültünk olyan szoros kapcsolatba, mint Vándor Kálmánnal. A zeneszerzők közül Németh Gábor az elsők közé tartozott, aki megkeresett engem, ő az Apostol együttes zongoristájának, Németh Zolinak a bátyja, és repülőtéri irányítóiszti foglalkozása mellett igazi slágergyáros volt. Ő írta nekem például a *Piros tulipánt*, vagy az Apostolnak az *Okosabban kéne élni* című dalt. De ő szerezte a *Tán haragszol rám* zenéjét is, amit a *Pókháló az ablak*onnel együtt vettünk fel a rádióban. A zeneszerző, Lovas Róbert számait, miután disszidált, le kellett törölni, de végül valamilyen ügyes módszerrel sikerült megmenteni ezeket a hanganyagokat.⁶⁶

Csatári Bence:

Úgy tudni, a szalagokat Szentkúti Pál⁶⁷ mentette meg, aki a Magyar Rádió Szórakoztatózenei Osztályát vezette.

Poór Péter:

Ő tipikus pártkáder volt, abszolút nem értett a szakmához, de nem volt rosszindulatú. Egyszer kifogásoltam nála, hogy azokat a számokat, amelyek tetszenek nekem, nem veszik fel velem, amik meg nem tetszenek, azokat fel kell énekelnem. Erre ő úgy reagált – egyébként teljesen kifogástalan modorban –, hogy szerinte én úgyszemint maradok meg a zenés szakmában. Úgy tűnik, elég nagyot tévedett. Egyébként teljesen semlegesen bánt velem, nem segített, de nem is gátolt.

Csatári Bence:

Ha már a Magyar Rádiónál tartunk, milyen viszonyban volt a többi döntéshozóval?

---

⁶⁶ „A disszidált zenészeket és szerzőket a rendszer zsigerből letiltotta, őket azon nyomban le kellett venni a rádió repertoárjáról, de hogy még véletlenül se nyúljanak a szerkesztők a hanganyagaikhoz, le kellett törölni azokat. Ez azt jelentette, hogy a központi nyilvántartásban vezetett kartonokon – amelyeket minden egyes nótáról külön vezettek – is fel kellett tüntetni, hogy melyik zeneszerző volt indexen. Annak rendje és módja szerint így tettek Lovas Róbert zeneszerzővel is, akinek a nevét minden hozzá kapcsolódó kartonon áthúzták, és odaírták dátummal ellátva, hogy »törölve – törölte: Szentkúti«. Amikor azonban a szerző hazajött, és még a rádióban is adott interjúkat, gondot okozott, honnan szerezzék be ezeket a dalokat. Először a lemezeket használták, mert azokról be lehetett játszani a slágereit, mint a *Pókháló az ablakon* vagy a *Kislány a zongoránál*. Aztán bementem a Palihoz (Szentkúti Pál – Cs. B.), és megkérdeztem, hogy tényleg letörölte-e ezeket a nótákat? Kiderült, hogy több 19-es fordulatszámú tekerésre feljátszották az összes Lovas-számot. Ez 10 darab ezer méteres szalagot jelentett, ugyanakkor a hétköznapi használatra szánt 38-as tekerceket valóban megsemmisítették. Miután azonban a szerző hazatért, ismét lehetett játszani a számait a még megmentett szalagokról.” Csiba Lajos visszaemlékezése. In.: Csatári Bence: *Jampecsek a Pagodában – A Magyar Rádió könnyűzenei politikája a Kádár-rendszerben*. Nemzeti Emlékezet Bizottsága. Budapest, 2016. 283–284.

⁶⁷ Szentkúti Pál (1932–1986) a Szórakoztató Zenei Osztály vezetője volt a Magyar Rádióban.

Poór Péter:

A Zenei Főosztályvezető Faludi Rezső⁶⁸ volt, aki nagyon erős pártfelhatalmazással került a szervezeti egység élére. Engem valami miatt nem nagyon szeretett, nyilván úgy vélte, hogy nem vagyok a Kádár-rendszer feltétlen híve. Ezt nemcsak a családi hátterem miatt gondolhatta, hanem azoktól az emberektől is tudhatta, akik szívesen „jelentettek”, ha úgy tetszik: árulkodtak a kollégáikról. Mindig volt egy-két „jóakarója” az embernek, aki bemártotta. Én utazás közben sem rejtettem véka alá lesújtó véleményemet a pártállami rendszerről, amit nemcsak szülői indíttatásból mondtam, hanem tapasztalataimra alapozva, meggyőződésből. Láttam, hogy a kommunizmus működésképtelen. A hatalom persze direkt forrásból, maguktól az ügynököktől is tájékozódhatott rólunk, és azt is tudjuk, hogy a tánczenészek között is voltak besúgók. Sőt, azt is elárulhatom, hogy engem is próbáltak a maguk módján, sikertelenül beszervezni. A dolog az ellenállásomon bukott el, igaz, ők sem voltak velem szemben túlságosan rámenősek. Arra kértek „csak”, hogy meséljek nekik időnként arról, miket látok-hallok a környezetemben, milyen a hangulat, ki mit mond egyes eseményekről. Ezt elutasítottam, mert éreztem, hogy nem lenne tisztességes a kollégáimmal, barátaimmal szemben.

Csatári Bence:

Visszatérve a rádiós szerkesztőkre, milyen munkaviszonyt tudott kialakítani velük?

Poór Péter:

Bolba Lajos,⁶⁹ a könnyűzenei rovat vezetője nem karolt fel, de nem is gátolt. Ha valamelyik zeneszerző megkereste, hogy szeretné, ha én énekelném a dalát, akkor beleegyezett, de egyébként soha nem kezdeményezte, hogy valamelyik jó dalt én énekeljem. Amikor írtam egy olasz slágerre magyar szöveget, és beadtam a rádióba, nem fogadták el. Amikor rákérdeztem Bolba Lajosnál, hogy ez mégis miért történt – hiszen egy világlágerről van szó, és szerintem a szöveg sem volt rossz –, azt mondta, hogy a rádió csak és kizárólag Vándor Kálmán szövegeivel vesz fel olasz slágereket magyarul. Több sem kellett nekem, egyből felkerestem Kálmánt, akivel akkor már jóban voltam, és megmutattam neki a szövegemet. Ő azt mondta, hogy ez így tökéletes, nincs rajta mit javítani. Felajánlotta ugyanakkor, hogy ha ez segít rajtam, akkor írjuk oda, hogy az ő szerzeménye, akkor biztos elfogadják a rádióban. Így is tettünk, és mit ad Isten, valóban elfogadták. Annyi szépséghibája volt ennek az esetnek, hogy nem én, hanem egyik kollégám énekelte el a számot a rádióban, de egyáltalán nem bántam, mert legalább megjelenhetett a dal, és később én csináltam belőle lemezfelvételt. Vándor Kálmánnak abban az időben nagyon jó kapcsolatai voltak, és mindent el tudott intézni ebben a szférában.

Csatári Bence:

Bágya András hasonlóképpen befolyásos embernek számított a Magyar Rádióban.

Poór Péter:

Igen, jó volt vele jóban lenni, de én amúgy is különösen tiszteltem és szerettem őt. Zeneszerzéssel és hangszereléssel egyaránt foglalkozott, és mindkettőhöz magas szinten értett. Róla a legjobbakat tudom elmondani, kifogástalan, intelligens úriember volt,

---

⁶⁸ Faludi Rezső ezt megelőzően a Fővárosi Népi Zenekar vezetője volt, majd a Kádár-rendszerben lényegében végig ő vezette a főosztályt.

⁶⁹ Bolba Lajos (1931) a Magyar Rádió Zenei Főosztályának gyártási és tervezői rovatvezetője, ő vezette a felvételeket, illetve javarészt ő döntött arról, hogy mely számokat és kikkel vegyék fel. A Magyar Rádió részéről a táncdalversenyek fő szervezője. Olyan nagyszerű rádióműsorok fűződnek a nevéhez, mint a *Tessék választani!*, a *Made in Hungary* és a *Slágerbarátság*.

fantasztikusan értette a szakmát, ráadásul végtelenül közvetlen, kedves ember. Írtunk is együtt egy dalt *Maradj velem* címmel, amiből nem lett ugyan sláger, de rádiófelvétel született belőle. Érdekes, hogy van ugyanilyen címmel egy másik számom is, ami a Siliga Miklós–S. Nagy István szerzőpáros műve.

Csatári Bence:

A többi zenei szerkesztőről milyen emlékei vannak?

Poór Péter:

Csiba Lajos⁷⁰ igen képzett volt zeneileg, és mindig nagyon kedves is. Lukácsházi Győző⁷¹ kiváló zenész volt, aztán a rádióban szerkesztő lett. Mindkettőjünkkel kölcsönösen tiszteltük egymást.

Csatári Bence:

Volt olyan, akivel nem jött ki annyira jól?

Poór Péter:

Nincs olyan ember, aki mindig mindenkivel a lehető legjobb viszonyt ápolja, így vagyok ezzel én is. B. Tóth László⁷² nem nagyon szimpatizált velem, soha egyetlen számomat sem szerkesztette be a műsoraiba. Amikor rákérdeztem, akkor tagadta, de amikor egyik vagy másik szerzőm vitte oda hozzá valamelyik dalomat, falakba ütköztek. B. Tóth ugyanis mereven elzárkózott. Szubjektív döntés volt a részéről, hogy engem nem szerepeltet, nem is hibáztattam érte, mert ilyen volt az ízlése, de nem csak vele alakult ki ilyen viszonyom.

Csatári Bence:

Ki volt az, aki még akadályozta a pályafutása során?

Poór Péter:

Bors Jenő,⁷³ az MHV igazgatója. Odáig még hajlandó volt elmenni, hogy kiadja a kislemezeimet – életem során mintegy hatvan ilyen típusú hanghordozóm került piacra –, de 1990-ig nem jelenhetett meg náluk nagylemezem. Igaz, utána sem a Hungarotonnál, hanem magáncégeknek, mint a Média, a Kadencia, vagy az Alfa Stúdió. Amikor maga Vándor Kálmán ment be hozzá, hogy közbenjárjon a nagylemezem kiadása érdekében, azzal utasította el, hogy bájgúnár vagyok, nem bírja a stílusomat, a dalaim nem férnek bele az elképzeléseibe. Ettől függetlenül jó néhányszor beadtam különböző nagylemez-anyagokat az MHV-nak elbírálásra. Meg is hallgatták, egy ovális asztalt ültek körbe hatan a cégtől. Ott ült Bors Jenő és Erdős Péter⁷⁴ kívül Beck László⁷⁵ művészeti vezető és Rákossy Péter⁷⁶ kiadói igazgató is.

⁷⁰ Csiba Lajos (1943) a Magyar Rádió könnyűzenei szerkesztője, a Zeneakadémiát trombita szakon végezte el.

⁷¹ Lukácsházi Győző (1953) tubaművész, zenei ismeretterjesztő, műsorvezető. 2013. július 1-től a Szegedi Szimfonikus Zenekar igazgatója.

⁷² B. Tóth László (1947) zenei szerkesztő, producer, műsorvezető, lemezlovas.

⁷³ Bors Jenő (1931–1999) a Magyar Hanglezárgyártó Vállalat igazgatója 1965 és 1990 között. A zenei műveltséggel is rendelkező Bors a könnyűzenei ügyeket általában Erdős Péternek szignálta, de a végső szót vitás helyzetekben ő mondta ki. Számos zenekart ideológiai alapon lehetetlenített el, másokkal a rentabilitás elvét követve kompromisszumot kötött. A rendszerváltás után a Magyar Hangfelvétel-kiadók Szövetsége örökös tiszteletbeli elnöke lett.

⁷⁴ Erdős Péter (1925–1990) 1968-tól dolgozott az MHV-nál. Bors Jenő igazgató mögött második emberként jó ideig a könnyűzenei élet befolyásos és tényleges irányítójaként tartották számon a cégnél. Nevéhez fűződik a „fekete bárány” bandák (Beatrice, Hobo Blues Band, P. Mobil) ellehetetlenítése iránti szándék.

⁷⁵ Beck László komoly zenei szaktekintélynek számított, a rocktörténeti hagyomány szerint ő volt az, aki Bors Jenő MHV-igazgatóval összefogva erőteljes nyomást gyakorolt Erdős Péterre, hogy a Bergendy-zenekarnak megjelenhessen 1971-ben az első nagylemeze.

Közülük Beck László mindig a pártomon állt, ő szeretett volna Poór Péter-lemezt kiadni, Rákossy Péter pedig az egyik San Remo-i fesztiválos kislemezezet járta ki. Odáig jutottunk, hogy Bors Jenőn kívül sikerült mindenkit meggyőzni az MHV-től, ideértve Erdős Pétert is, mert azt ők is látták, hogy a kislemezeim jól fogynak, és kell a zeném az embereknek. A kislemezekért egyébként nem kaptam előadói jogdíjat, csak úgynevezett percdíjat, ami azt jelentette, hogy felvett percenként százötven forintot fizettek ki, így egy-egy háromperces dalért mintegy ötszáz forint ütötte a markomat. Az eladott példányokból származó bevételből viszont már nem részesültem, holott a *Fekete vonat*ból például több százezer fogyott.

Az idők folyamán többször is szavazásra bocsátották a nagylemezem kérdését, és mármár úgy tűnt, hogy tényleg mindenki akarja, amikor Bors Jenő ismét megvétózta. Már a saját kollégáinak is szemet szűrt az ellenállása, a szövegírók közül pedig Bradányi Iván⁷⁷ is megkérdezte tőle, hogy mi baja van velem, amire ő nem tudott konkrétumot mondani, mindössze annyit, hogy nem kedvel. Persze nem én voltam az egyetlen, akit nem szeretett az MHV főnöke, és hiába kerestem protektorokat a cégnél, nem találtam megértésre és támogatásra. Bors Jenőnek teljesen szubjektív döntése volt, hogy elhatárolódik tőlem, amivel nem is lett volna baj, ha lett volna legalább még egy hanglemezkiaadó cég Magyarországon. De a Kádár-rendszerben nem volt, ez jelentette az én nagy balszerencsém. Mint ahogy az is könnyen belátható, hogy ahogy sorra alakultak a kisebb-nagyobb lemezcégek a rendszerváltáskor, egyből lett nagylemezem. Az elsőből hetvennyolcezer fogyott el.

Csatári Bence:

A kislemezeken jó párszor előfordult, hogy másokkal együtt szerepelt ugyanazon a hanghordozón, így Harangozó Terivel, Máté Péterrel, Koncz Zsuzsával, Mátrai Zsuzsával.⁷⁸ Mi volt ennek az oka?

Poór Péter:

Az, hogy amikor valamelyik szerző elintézte, hogy megjelenjen egy Poór Péter-szám kislemezen, és vele közel egy időben egy másik szerző egy másik előadóval szintén elérte ezt az MHV-nél, akkor összepárosítottak bennünket. Az A-oldalra mindig a húzószám került, amiért megvették az emberek a kislemezt, amit igazság szerint a B-oldalért önmagában nemigen vásárolták volna meg. Ebből megállapítható, hogy a B-oldalra általában olyanok kerültek, akiket valamilyen oknál fogva kedvelt az MHV, és pénzt akartak dugni a zsebükbe. Vannak azért itt is kivételek, mert szerintem a *Fekete vonat* kislemezének B-oldalára került *Nem sírom át az éjszakát* című számom sem volt rosszabb a nagy slágeremnél.

Csatári Bence:

Ha már itt tartunk, melyek voltak a három slágerén túl azok a számok, amelyeket a legszívesebben énekelt?

Poór Péter:

Sok ilyen volt, nehéz közülük választani. Ide tartozik a *Congratulation* című Cliff Richard-szám magyar változata, amit viszont eredetileg az MHV-nél meglehetősen szerény színvonalon sikerült rögzíteni. Aztán amikor már 1990 után én állítottam össze a

---

⁷⁶ Rákossy Péter (1936–2000) az 1970-es években a Zeneművész Szakszervezet, később a Művészeti Szakszervezetek Szövetsége titkáráként tevékenykedett. 1980-ban lett a Hungaroton Magyar Hanglemezzgyártó Vállalat kiadói igazgatója. A rendszerváltás után haláláig az EMI Quint, illetve az EMI Magyarország munkatársaként dolgozott.

⁷⁷ Bradányi Iván (1930) többszörös eMeRTon-díjas dalszövegíró, műfordító, író.

⁷⁸ Mátrai Zsuzsa (1941) táncdalénekesnő, a korábban megszokott, mikrofonhoz kötött, korlátozott gesztusokkal jellemezhető előadásmód helyett dinamikusan mozgott, táncolt. Első nagy slágerét, a *Látod ez a szerelem* címűt (1965) számos más követte: *Ördögből angyal lehetnél*, *Élj vele boldogan* vagy a *Hol van az az idő*.

nagylemezemet, akkor tettük fel méltó hangszerelésben, és végre kiváló felvétel született belőle.

Csatári Bence:

A Magyar Televízió könnyűzenével foglalkozó szerkesztői közül kikkel állt kapcsolatban?

Poór Péter:

Módos Péter⁷⁹ inkább a női előadókat részesítette előnyben, a fiúkat nem nagyon bírta. Felszínesen jóban voltam vele, de azt vettem észre, hogy ő is igyekezett lehetőleg kihagyni a műsorokból. Nem lehet bizonyítani, de akkoriban a szakmán belül köztudott volt, hogy akadtak ott is korrump emberek. Ez azt jelenti, hogy a zenészek szerint nagyobb összegekért hajlandók voltak elintézni, hogy valaki képernyőre kerüljön.

Csatári Bence:

Érdekes vargabetű volt a pályafutásában a színészkedés, ami azért jóval több kacérkodásnál, hiszen jelentős sikerekkel hat évet töltött el profi színművészként. Hogyan jött az ötlet, hogy belevágjon ebbe?

Poór Péter:

Éppen egy NDK-beli hosszú turné után voltam újra hazai pályán, és az első fellépésem után egy ORI-kisbuszban zötykölődtünk 1971-ben hazafelé Keszthelyről, amikor Magay Clementina, a *Ki mit tud?*-on énekes és prózában egyaránt sikeresen szereplő Monyók Ildikó⁸⁰ és Kovács József⁸¹ társaságában beszélgettünk arról, hogy indult a Színművészeti Főiskolán egy operett-musical osztály, amelynek Vámos László⁸² az osztályfőnöke, és őket felvették. Nagyon sajnáltam, hogy az NDK-s szereplésem miatt lemaradtam, szívesen jártam volna oda én is, mert szerettem volna színészi eszközöket is használni a fellépéseim során. Miután énekes kollégáim szóltak néhány szót az érdekemben Vámos Lászlónál, annyit elértek, hogy bemehettem hozzá, és annyiban maradtunk, hogy mindenféle kötöttség nélkül bejárhatok az általa tartott színészi mesterség órákra. Ennek értelmében egy héten kétszer látogattam három-három órát a Szentkirályi utcában lévő próbateremben délután kettőtől ötig. Az volt a szerencsém, hogy az osztályban sok volt a lány és kevés a fiú, így Vámos László gyakran megkért, hogy szálljak be egy-egy gyakorlat erejéig. Ez egészen odáig jutott, hogy azt javasolta, járjak be a többi órára is, vizsgázzak le a többiekkel együtt, és akkor úgy veszik, mintha kezdettől fogva oda jártam volna. Ez megtörtént, 1971–1974 között elvégeztem a főiskolát, miközben persze folyamatosan fellépéseim is voltak.

Csatári Bence:

Ebben az időszakban hol szerepelt zenés műsorokban?

---

⁷⁹ Módos Péter (1939) televíziós műsorszerkesztő, rendező. 1968-ban egy nézeteltérés miatt a KISZ eltanácsolta a munkájától, s a Magyar Televízió került műsorszerkesztőnek, ahol harminckét évig dolgozott. Több műsort is szerkesztett és rendezett: *KKK (Könnyűzenét Kedvelők Klubja)*, *Slágerszervíz*, *Egymillió fontos hangjegy*, *Pulzus Könnyűzenei Panoráma*, *Roxínpad*, *TeleJazzPódium*.

⁸⁰ Monyók Ildikó (1948–2012) 1968-ban a *Ki mit tud?* országos televíziós verseny versmondó kategóriájában második helyezést nyert. 1969-ben és 1971-ben részt vett a táncdalfesztiválon. A Színház- és Filmművészeti Főiskola operett-musical szakának 1974-es elvégzése után a kecskeméti Katona József Színházhoz szerződött, ahol prózai és zenés, felnőtt és gyerek darabokban is játszott és amelynek 1982-ig volt tagja. 1982 áprilisában buszbalesetet szenvedett, s ez végzetesen megtörte karrierjét.

⁸¹ Kovács József (1946–2010) opera- és operetténekes, színész, rendező, vállalkozó, Csepel díszpolgára.

⁸² Vámos László (1928–1996) Kossuth-díjas rendező, Jászai Mari-díjas, érdemes és kiváló művész.

Poór Péter:

Muszáj volt folyamatosan fellépnem, hiszen nem akartam kikopni a köztudatból, no és persze a pénz sem jött rosszul, amit ezzel kerestem. Abból nem lehetett megélni, hogy főiskolára járok. Megtalálható voltam a Margitszigeti Casinóban, az Astoriában, a Lidóban és a Tavasz Bárban. Ezeken a helyeken a hosszú műsorok egyik számát adtam én, és olyan nagy nevekkel léptem színpadra, mint Bessenyei Ferenc,⁸³ vagy Alfonzó.⁸⁴ Szerettek a nagy öregek, még az egyébként nagyon hisztérikusnak elkönyvelt Honthy Hannával⁸⁵ is jóban voltam. Amikor bemutatkoztam neki és Kezét csókolom!-ot köszöntem, akkor egyből mondta, hogy tegezzem, mert kollégák vagyunk. Hozzám mindig nagyon kedves volt. Agárdy Gáborral⁸⁶ pedig teljesen véletlenül tegeződtem össze, mert nem is neki köszöntem szervusszal, hanem egy fiatal kollégának, de ő tévedésből magára vette és megölelt: „Szervusz Péterkém!” A nyári szezonban ORI-produkciókban léptem fel, ahol állandó szobatársam, barátom Szécsi Pál⁸⁷ lett. A szobabeosztást egy katonás stílusú hölgy, bizonyos Gosztonyi Baba végezte az ORI részéről, aki nem ismert pardont, engem viszont szeretett, mert mindig pontos voltam és fegyelmezett. A hallgatói kötöttségeim miatt viszont a tanév ideje alatt nem tudtam vidékre eljárni.

Csatári Bence:

Miután végzett, hová kapott ajánlatokat?

Poór Péter:

Győrbe és Kecskemétre, valamint a budapesti Vidám Színpadra. Utóbbihoz nem nagyon fűlött a fogam, mert úgy láttam, ott nincsenek nekem való szerepek. De ekkor megint jelentősége lett annak, hogy Németh Annához jártam énekórákra, mert egyszer csak betoppant hozzá az egyik tanítványa, Lengyel Ildikó⁸⁸ kitűnő mezzoszoprán operaénekesnő, és kérdezte, hogy nem volna-e kedvem a Szegedi Nemzeti Színház operatársulatához szerződni, amelyet Vaszy Viktor⁸⁹ vezetett. Meg is hívtak próbát énekelni, így azonnal odautaztam. Az első ember, akibe belebotlottam, éppen Vaszy Viktor volt. Nagy szeretettel fogadott, és a teljesítményem alapján fel is vett a társulatba, ráadásul kétszer akkora fizetéssel, mint amekkorát kérdésükre megjelöltem. Jobbnál jobb szerepeket kaptam, a *Don Pasquale* című Donizetti-operában Malatesta doktort alakítottam, óriási sikerrel. Őszintén szólva sokan nem bíztak bennem, mert azt hitték, egy táncdalénekes meg fog bukni egy operában, de tévedtek, mert nem tudták, hogy Németh Annától folyamatos opera-képzést kaptam.

Csatári Bence:

---

⁸³ Bessenyei Ferenc (1919–2004) a Nemzet Színésze címmel kitüntetett, kétszeres Kossuth-díjas színművész, érdemes és kiváló művész.

⁸⁴ Alfonzó (1912–1987) artista, színész, humorista. A paródia mestere, aki szívesen alkalmazta a pantomim elemeit is.

⁸⁵ Honthy Hanna (1893–1978) Kossuth-díjas színművésznő, operettprimadonna, érdemes és kiváló művész.

⁸⁶ Agárdy Gábor (1922–2006) a Nemzet Színésze címmel kitüntetett Kossuth- és kétszeres Jászai Mari-díjas színművész, érdemes és kiváló művész. Ikon- és portréfestő.

⁸⁷ Szécsi Pál (1944–1974) énekes, szövegíró. 1967-ben a salgótarjáni amatőr versenyen megnyerte az énekesek versenyét, ugyanebben az évben a táncdalfesztiválon a *Csak egy tánc* című dallal második helyezést ért el. Tagja lett a Rádió Táncezeneti Stúdiójának.

⁸⁸ Lengyel Ildikó (1935) 1961-ben debütált a lipcsei operában, az *Anyegin* Olgájaként. 1963 és 1965 között a rostocki opera tagja, 1966 óta a Szegedi Nemzeti Színház vezető operaénekesese.

⁸⁹ Vaszy Viktor (1903–1979) 1929–1941 között a Zeneakadémián elméleti tárgyakat tanított. 1945-től a Szegedi Nemzeti Színház karmestere, 1948-tól zeneigazgatója, 1955–1957-ben ismét a Zeneakadémia tanára volt. 1957 és 1969 között a Szegedi Nemzeti Színház igazgatója, 1969-től 1975-ig újra zeneigazgatója lett. Kezdeményezésére szerveződött önálló városi intézménnyé 1969-ben a Szegedi Szimfonikus Zenekar, amelynek 1975-ig igazgató karmestere volt. A Szegedi Szabadtéri Játékok egyik megújítója és zenei irányítója.

Játszott a könnyű műfajban is Szegeden?

Poór Péter:

Szász Károly⁹⁰ vendégrendezőként operettet vitt színpadra Szegeden, és engem tett meg bonvivánnak. A *Mágnás Miskában* rám bízta Baracs mérnök szerepét. Ez olyan jól sikerült, hogy egyre több bonviván-szerepet osztottak rám. Játszottam a *Mesél a bécsi erdőben*, a *Víg özvegyben*, és a siker hatására Mikó András,⁹¹ az Operaház főrendezője is meghívott szerepelni az egri várjátékokra Farkas Ferenc⁹² *Vidróczki* című népoperájába.

Csatári Bence:

Hogy került a Miskolci Nemzeti Színházba?

Poór Péter:

Kezdték felújítani a szegedi színházat, és ez nagyon sok kellemetlenséggel járt, többek között azzal, hogy az összes zenés darabot különböző kultúrházakban és mozikban kellett játszani, amihez nem sok kedvem volt. Éppen kapóra jött 1977-ben Illés István⁹³ miskolci főrendező ajánlata, hogy menjek át hozzájuk bonvivánnak. Első szerepem Oscar Straus *Varázskeringő* című nagyoperettjében volt, ezt követték többek között a *Koldusdiák* és a *Leányvásár* című operettek, továbbá számos musical is.

Csatári Bence:

Miért hagyott fel a színházi karrierrel?

Poór Péter:

Azokat, akik engem odavittek és jóban voltam velük, kifúrták, és ehhez nem akartam jó arcot vágni. Ezenkívül a fizetésemet sem akarták megemelni, ráadásul az *Irma, te édes* című musicalben egy mindössze kétmondatos szerepet szántak nekem, amit nem tudtam elfogadni. Az egész produkciót meglehetősen dilettánsnak éreztem, így ehhez sem akartam asszisztálni.

Csatári Bence:

Szinte égi jel volt akkor, hogy 1980-ban meghívták Kelet-Berlinbe a Friedrichstadtpalastba énekelni?

Poór Péter:

Úgy éltem meg, igen. Nagyon nagy szó volt ott fellépni, mert ez volt a világ egyik legnagyobb és legszínvonalasabb revüszínháza. Két hétig kellett Berlinben próbálni, majd következett egy hathetes fellépés-sorozat, amelynek során minden este kétszer is műsort kellett adnom. Kiszámoltam, hogy ezen időszak alatt megkeresem a négyéves miskolci béremet. A színháztól azonban nem akartak elengedni a vendégszereplésre, ezért fel kellett mondanom szakmai okokra hivatkozva. Ezt egész egyszerűen úgy oldottam meg, hogy a felmondásomban leírtam: ilyen dilettáns produkcióhoz nem adom a nevem. Az összes holmimat beraktam a kocsiba, és elindultam. Útközben beadtam a titkárságra a papírt, és

---

⁹⁰ Szász Károly (1919–1978) hol Szegeden, hol Debrecenben volt felváltva színházi rendező.

⁹¹ Mikó András (1922–1998) 1949-től rendező az Operaházban, ahol 1963 és 1987 között főrendező volt. 1950-től a Zeneakadémián színézmesterséget és rendezést tanított.

⁹² Farkas Ferenc (1905–2000) kétszeres Kossuth-díjas, Liszt Ferenc-díjas és Erkel Ferenc-díjas zeneszerző, érdemes és kiváló művész.

⁹³ Illés István (1945) a Miskolci Nemzeti Színház és a Győri Nemzeti Színház főrendezőjeként, továbbá a Kecskeméti Katona József Színház igazgatójaként jelentős művészi sikereket ért el.

ugyanazzal a lendülettel hazajöttem Budapestre. Az az érdekes az egészben, hogy még csak nem is reagáltak erre, nyilván tudták, hogy igazam van, és nem volt mit mondaniuk. Másnap végigtelefonáltam a műsorszervezőket, hogy mostantól a nyár végéig ráérek. Örültek neki, és azonnal munkához láttak; egy héten belül tele volt a naptáram fellépésekkel, alig maradt szünnapom. Nagyon sok műsorom volt, hála a szervezőknek, Szikora Jenőnek,⁹⁴ Darás Istvánnak, Liliom Károlynak és Pálfi Péternek.⁹⁵ Tízszer annyit kerestem, mintha maradtam volna a színháznál. Ezek a fellépések persze hivatalosan az ORI-n keresztül mentek, tehát a jutalékot be kellett fizetni a pénztárukba, hol huszonöt, hol negyven százalékot, akkor is, ha az ORI nem dolgozott ezzel egy percet sem. Viszont előzetesen be kellett nekik küldeni a műsortervet, amit aztán az ORI engedélyezett. A gázsit a társadalombiztosítás levonása után az ORI-pénztárban kaptam meg, és nem a szervezőktől, akiknek igazából a fellépéseimet köszönhettem. Ősszel pedig mentem Kelet-Berlinbe, a Friedrichstadtpalastba, ahová még két sorozatra visszahívtak.

Csatári Bence:

Az anyagi jellegű vonzerőn kívül mi jelentett még kihívást az ottani fellépések során?

Poór Péter:

Az, hogy minden este 3500 embernek nyújthatok szórakozást egy német nyelvű műsorral, világszínvonalú körülmények között. Borzasztó keményen és lelkiismeretesen készültem rá, másként ezt nem is tudtam volna megcsinálni. A főrendező eredetileg úgy akarta, hogy én legyek a kezdőszám egy dinamikus dallal, de amikor az első főpróbát végignézték, az igazgató javaslatára az első rész legvégére kerültem, ami presztizsben jobb pozíció volt. Az utolsó főpróbát is végignézve azonban úgy döntöttek, hogy az egész előadás slusszfinálóját bízzák rám, ezt is a direktor közölte velem. Ez pedig nagyon nagy elismerésnek számított.

Csatári Bence:

Az évente három-négy hónapos berlini tartózkodáson kívül mivel foglalkozott még?

Poór Péter:

Megtehettem volna, hogy csak lógam a lábamat, mert jól kerestem, de nem így történt, ugyanis éppen ekkor kezdődött a kanadai vendégszerepléseim sorozata is. Tulajdonképpen ebben a három évben az NDK-ban, Kanadában és az Egyesült Államokban léptem fel a legtöbbit. Később ehhez hozzájött Ausztrália is, de akkor már nem volt a németekkel szerződése.

Csatári Bence:

Volt ennek a sok külföldi tartózkodásnak esetleg valamiféle negatív következménye a karrierje szempontjából?

---

⁹⁴ Szikora Jenőt – az R-GO-t vezető Szikora Róbert édesapját – nyolc hónapra tiltotta el a színháztól az ORI 1975-ben tiltott koncertszervezésért, mert esetében bebizonyosodott a menedzselés – szocialista tevékenységektől idegen – vádjá. Egy Kulturális Minisztériumban keletkezett levél úgy állította be őt, mint aki pusztán a szervezésért, munka nélkül szerezte a pénzt, mert nem lépett fel. Ennek alátámasztására hozta a tárca a csanádpalotai Kelemen László Művelődési Ház, a környei művelődési ház, a mezőkovácsházi és orosházi járási hivatal és a szentesi városi tanács művelődésügyi osztályának igazolásait. A menedzseltek között szerepelt Máté Péter és Ambrus Kyri, akik vallomásaikkal szintén megerősítették a fenti tényeket. Szikora egyébként visszaesőnek számított, mert az 5714/1971. számú művelődésügyi minisztériumi iratra hivatkozva megemlítette a tárca szakembere, hogy már volt eltöltése ilyen jellegű tevékenységért.

⁹⁵ Pálfi Péter emellett tehetséges, jó hangú énekes is volt, kellemes orgánummal, de hangja és megjelenése is némileg hasonlított Koós Jánoséra, így nem tudott befutni.

Poór Péter:

Igen, mégpedig az, hogy a tévések, rádiósok itthon kezdtek rólam megfedkezni, hiszen amikor szervezték a műsoraikat, én nem voltam Magyarországon.

Csatári Bence:

Az Európán kívüli fellépések tartogattak meglepetéseket?

Poór Péter:

Persze, sok minden előfordult, olyan is volt, hogy nem kaptam meg a nekem járó fellépti díjat. Pár alkalommal csúnyán átverték, amikor azzal hitegettek, hogy megkapom a szerződésemet, de nem küldték el, viszont a repülőjegyet előre megvetették velem, és egyébként is minden programomat lemondtam itthon, így mennem kellett. Ott a helyszínen már kezdődött az alkudozás, hiszen szerződés hiányában nem tudtam mire hivatkozni, a „menedzser” meg letagadta a kialakult árat. Némelyik kinti szervező hihetetlen pitiáner volt, olyankor szörnyű szállásokon aludtunk, borzalmas körülmények között utaztunk, ócska erősítővel dolgoztunk, szóval az egész turné pocsék volt, csak a siker és az ottani magyarok szeretete kárpótolt.

A négy Zalaváry fiútestvér viszont igazi nagylelkű művészetbarát volt, ők elhalmoztak bennünket turnénk során minden széppel és jóval: bőkezűen vendégül láttak minket, a legjobb szállodákban laktunk, gyönyörű helyeken léptünk fel, ideális körülmények között. Rájuk mindig szívesen emlékezünk vissza. Igaz, hogy erre a nagyvonalúságra végül mintegy tízezer dollárral ráfizettek, de ez szerencsére nem vágta földhöz őket, és ők sem bánták meg, mert igaz barátokat szereztek.

Csatári Bence:

A rendszerváltás után megjelentetett tíz nagylemeze kárpótlást tudott nyújtani az addigi – már ami a lemezeket illeti – sok szűk esztendőért?

Poór Péter:

Azokat az időket, amikor fiatalon kiadhattam volna az önálló LP-imet, nem lehet visszahozni, bár némi gyógyírt nyilván jelentenek ezek a mostani hanghordozók is. A mai időkben is voltak azonban keserű csalódásaim – leginkább a kiadókban, amelyek nem mindig voltak korrektek velem szemben, főleg az eladási példányszámokat illetően. Egy kollégában is csalódtam, aki elkérte a karácsonyi nagylemezemet, hogy meghallgassa és felkérjen egy karácsonyi műsorában szerepelni, aztán karácsonykor látom ám, hogy ő éneklé az én lemezem címadó dalát a tévében. Idővel rájöttem, hogy én magam is kiadhatom a lemezeimet, és onnantól kezdve így is cselekszem, a saját cégem adja ki a korongokat. Igaz, manapság már nem is nagyon éri meg CD-ket kiadni, hiszen szinte minden letölthető az internetről, így most is van egy válogatásom az asztalfiókban. Amikor például az egyik CD-met felvettük a stúdióban, már megjelenése előtt letölthető volt a világhálón, ami akkor megdöbrentett, most viszont már nem is csodálkozom rajta. Nyilván kicsempészte valaki a stúdióból és feltette a netre.

Egyébként színtiszta ráfizetés jelenleg CD-ket megjelentetni, mert a bizományban átvett lemezekkel sokszor nem számolnak el, és a pénzt nem lehet rajtuk behajtani, vagy olyan árat kínálnak értük a terjesztők, hogy a befektetett összeg sohasem térül meg. Egy időben a koncertjeimen árultam a lemezeimet, aztán ezzel is felhagytam, mert nagyon sok macera volt vele. A reklámozással is sok baj van, a mai rádiók nemcsak a rockzenét, de a tánczenét sem hajlandók játszani, és eljutottunk odáig, hogy milliókat kérnek azért, hogy beszerkesszék a számokat az adásba. Bizonyos zenés televízió műsorok pedig úgy tartják fenn

magukat, hogy fizettetnek a fellépőkkel a publicitásért, aztán az előadónak vagy bejön, vagy nem. Tőlem nem kérnek pénzt, de többnyire ők sem fizetnek nekem.

Csatári Bence:

Ön a Budapest TV-ben tíz éven keresztül vezetett és szerkesztett műsort. Hogy született meg ez az ötlet és hogyan zajlott a megvalósítása?

Poór Péter:

2002 és 2012 között dolgoztam náluk. Szereplőből avanszáltam műsorvezetővé, és onnantól kezdve tíz éven keresztül voltam zenés-beszélgetős élő adások házigazdája, gyakorlatilag ingyen. Sok meglepetés is ért, mert soha semmit nem próbáltunk el előre, ami a dolog természetéből fakadt. Az is előfordult, hogy a meghívott vendég nem jött el. A végén már én voltam a szerkesztő és a rendező is a műsorvezetésen kívül, aztán megszűnt a földi adás, már csak az interneten látható.

Csatári Bence:

Nagyon magas állami kitüntetést is kapott 1998-ban munkája elismeréseként, a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztet. Érzett egyfajta elégtételt a díj átvételekor?

Poór Péter:

Hivatalosan a határon túli magyarok közötti kultúra terjesztéséért kaptam az elismerést, mivel nagyon sokszor léptem fel ott nemcsak a saját dalaimmal, hanem magyar operettekkel is, és még ma is sokat járok hozzájuk. Az indoklásban az is benne volt, hogy a külföldi kultúra hazai terjesztéséért is kaptam az érdemkeresztet, ez pedig azért került bele a megfogalmazásba, mert számtalan külföldi slágert adtam elő Magyarországon, legtöbbször magyar szöveggel. Igyekszem megszolgálni azóta is a díjat, amelynek átvételekor természetesen nagy örömet éreztem.

Csatári Bence:

Úgy tudom, szép nagy családjuk van, mit lehet tudni róluk?

Poór Péter:

Az országon belül a szélrózsa minden irányában élnek, van két fiam és egy lányom, illetve a feleségem előző házasságából is van két fiunk, így aztán összesen tizenkét unokánk és már két dédunokánk is van. Időnként összejövünk itt, a családi fészekben, és nagyon jó hangulatban telnek ezek az alkalmak. Gyerekeink közül zenei vonalon egyedül a lányom helyezkedett el, aki szakmailag maximálisan elismert, kitűnő zongoraművész. Ő úgy döntött, hogy nem Poór néven szeretne érvényesülni a szakmában, hanem saját erejéből, saját jogon, így más vezetéknevvel ismerik.

Csatári Bence:

Ön jelenleg is igen aktív, tevékeny énekes. Kikkel dolgozik együtt és nagyjából mennyi fellépése van egy évben?

Poór Péter:

A legutóbbi években több mint hetven önálló műsorom volt egy esztendőben, amit a slágereimen kívül Tóth István menedzsernek köszönhetek. Sokáig szerepeltem együtt Demeter Zsuzsival és Molnár Orsival, akik vokáloztak nekem, majd Zsuzsi kiválása után Orsi szólista lett, és sokat dolgoztunk együtt. Jelenleg egyik tanítványommal, Rózsás Viktóriával van közös műsorunk, *A Mester és Tanítványa* címmel. Viki nagyon tehetséges énekesnő és

remek előadó, imádja a közönség. Szerintem előbb-utóbb nagy sztár lesz belőle. Már két közös tévéfelvételünk is van a Muzsika TV-n, ami a tervek szerint máshol is látható lesz.

Csatári Bence:

A nagy sikerű, szinte társadalmi jelenséggé dagadó táncdalfesztiválok egykori résztvevőivel jelenleg, 2017-ben is tartja a kapcsolatot?

Poór Péter:

Igen, sokukkal. De ami ennél is fontosabb, hogy 2017. október 20-án lesz a Papp László Budapest Sportarénában egy olyan koncert, ahol az összes egykori fellépő színpadra lép, és elénekli legnagyobb slágereit. Biztosan nagy megmozdulás lesz, és sokak szívét fogja megdobogtatni. Kollégáimhoz és rajongóinkhoz hasonlóan én is várom ezt a kivételes, talán már soha vissza nem térő alkalmat.